

**A GÖDÖLLŐI PREMONTREI ÖREGDIÁKOK EGYESÜLETÉNEK
*KÖRLEVELE***

2013.

II. félév

Főtitkári beszámoló

Szent Norbert napi közgyűlésünk keretében beszámolhattam egyesületünk életében az elmúlt időszakban történekről. Örömmel köszönthettük körünkben gimnáziumunk igazgatóját, Bárdy Pétert, aki megszokott lendületével számolt be iskolánk eseményeiről. Mindnyájunk örömeire szolgál, hogy szeptember óta újra ő irányíthatja az iskola életét. Kívánunk neki jó egészséget és teljes felgyógyulást.

Örömmel adok tájékoztatást Sármezey Árpád és Haidegger Ernő által nyújtott adományról, melyből az adakozók szándékának megfelelően egy Sármezey Árpádról elnevezett tanulmányi díjat hoztunk létre. Ezt az adományt egészítette ki 500 ezer forintos adományával Liszkay Kati, Liszkay László (1943) iskolatársunk özvegye. Hozzájuk csatlakozott Körmeny Károly (1947) iskolatársunk, aki magyarországi nyugdíját ajánlotta fel szegény sorsú diákjaink támogatására. Nagylelkű adományaikat hálás szívvel köszönjük.

Ezek a nagylelkű adományok segítséget jelenthetnek sajnos nem kevés, szegény sorsú diákunk tanulmányának támogatására. Hálás szívvel, nagy örömmel fogadnánk ezekhez hasonló újabb felajánlásokat. A tanulmányi díj, támogatások elnyerésére pályázatot hozunk létre, feltételeinek kidolgozása folyamatban van. **Kérjük munkában álló egyesületi tagjainkat, adójuk 1 %-ának a gimnáziumi alapítvány részére történő felajánlásával nyújtsanak segítséget rászoruló diákjaink támogatására.** Elhatározásunk szerint ezek az 1 %-ok a Fényi Ottó Tanulmányi Ösztöndíj keretében érettségi után továbbtanuló diákjaink támogatására szolgálhatnak.

Közgyűlésünk befejezéseként meghallgattuk jubiláló, 75., 70., 65. 10. és 5. éve érettségizett diáktársaink beszámolóját. Sajnálatos módon, szervezési hibából Harmos Géza (1938) diáktársunk 75 éves jubileumi beszámolóját nem hallgathattuk meg. A szervezési hiba mellett Géza bátyánk szokott szerénységével nem jelezte jelenlétét, így beszámolóját most csak írásban olvashatjuk. A sajnálatos hibáért az egyesület vezetése nevében Géza bátyánktól ezen a helyen is elnézést kérek.

Nagy örömünkre szolgál, hogy rendi temetőnk egyesületi vezetőségünk kezdeményezésére Perjel Atyánk és Gimnáziumunk igazgatósága segítségével felújításra került, így most már méltó körülmények között emlékezhetünk kegyelettel ott pihenő elhunyt tanárainkra.

Örömmel emlékeztünk meg Bese Gergő (2002) diáktársunk, elnökségünk volt tagja, életének nagy eseményéről, akit június 29.-én szentelt áldozópappá a Kecskemét-Kalocsai érsek. Tevékenységére a Jóisten áldását kérjük.

Egyesületi honlapunk szakértő társaink segítségével elkészülőben van, reméljük, hamarosan tapasztalhatjuk hasznos segítségét. Körlevelünk szerkesztősége Mayer László szakértő vezetésével megújulásra került, fiatal diáktársaink bevonásával az elkövetkező időkben is biztosítani fogja tagságunk naprakész és szakszerű tájékoztatását egyesületi életünk minden eseményéről.

Az elkövetkezőkben is elvégezni kívánjuk mindazokat a tevékenységeket, melyek Egyesületünk mindennapjainak velejárói, így sor kerül a decemberi focikupára, az érettségiző diákjaink továbbtanulási tájékoztatására, valamint farsang idején a hagyományos Öregdiák Bál megrendezésére.

A Gödöllői Premontrei Öregdiák Egyesület 2013 – 14. évi költségtervezete

Éves bevétel (tagdíjak, adományok)	650e Ft
Kiadások:	
Körlevélre	300e
Postaköltségre	40e
Szociális kiadások, segélyek	100e
Kegyeleti költségek	50e
Banki költségek	50e
Egyéb költségek	10e
Honlap készítés munkadíj	100e
Összes kiadás	650 eF

Jegyzőkönyv

a Gödöllői Premontrei Öregdiákok Egyesülete közgyűléséről

Helye: a Gödöllői Premontrei plébániatemplom, Gödöllő, Fácán sor 3.

Ideje: 2013. június 8-án, a Szent Norbert ünnepi találkozón, kezdete 9:30.

Az Egyesület alapszabálya előírja az évenkénti közgyűlést, és erre legalkalmasabb a Szent Norbert ünnepkor összehívott egyesületi találkozó. A program szerint ½10-kor gyűltünk össze a templomban, ahol Polcz Iván alelnök megnyitotta a közgyűlést, de mivel a szükséges létszám (kb. 260 fő) nem volt jelen, ezért be is zárta. Közölte, hogy a szentmise után ül össze a közgyűlés, amely akkor már a létszámtól függetlenül határozatképes lesz.

A szentmise után, 10,45-kor kezdődött az újra összehívott közgyűlés. A jelenlévő tagokról jelenléti ív készült (44 fő). Először Várady-Brenner András főtitkár felkérte a közgyűlési jegyzőkönyv vezetésére Mayer Lászlót, a hitelesítésre Sándor István Zoltánt és Csongorádi Anitát. Üdvözölte Bárdy Péter igazgatót, aki műtét és kezelés után részt vett a ballagáson és most is itt van. Régi Gimnáziumunk megjelent tanárát, Kovács Kolos Bélát is üdvözölte, és felolvasott Bernard Le Calloc'h leveléből, aki nem tudott eljönni, ezért levélben köszöntötte a mai ünnepség résztvevőit.

Ezután Ullmann Péter perjel számolt be a Rend életéről. 73 évesen érzi a rá háruló terheket. Fényi Ottó ilyen korúan kezdte újra a gimnázium építését. Sajnos hiányzik az utánpótlás. Márton atya Zsámbékon működik. A premontrei nővérek is igen hasznos munkát végeznek ott.

A közgyűlés további részében a főtitkár megemlékezett halottainkról, diákokról és tanárokról. Emlékeztetett a kerek évfordulós tanárokról. Beszámolt az elmúlt évről. Megfiatalodott a vezetőség, a körlevél készítéséhez is bevonjuk a fiatalokat, a honlap is megújul, minden aktualitásról beszámol majd. Sármezey Árpád, Haidegger Ernő és Körmendi Károly nagyobb összeget hagyott az Egyesületre. Ezeket a pénzeket hasznos célokra fordítjuk, köszönet nekik. Felújítottuk az itteni rendi temetőt. Bese Gergő pappá szentelése június végén lesz. A pénzügyi helyzet most pozitív.

Bárdy Péter igazgató ismertette az ez évi eseményeket, így az iskolai Szent Norbert ünnepet, a trianoni megemlékezést. A régi gimnázium tanáira visszagondolva Gábrriel Asztrik munkásságáról is szólt. Megköszönte Mayer Lászlónak a körlevél szerkesztésében végzett munkáját és oklevelet, valamint emlékérmét adott át. A főtitkár is köszönetét fejezte ki. Csongorádi Anita ismertette az Ellenőrző Bizottság jelentését, amely 2012 júniusa és 2013 májusa közötti időre vonatkozik. A gazdálkodást rendben lévőnek találták. Utána a főtitkár kérte, hogy a Közgyűlés a főtitkári és a költségvetési beszámolót és a zárszámadást hagyja jóvá.

A közgyűlés valamennyi előterjesztést egyhangúlag elfogadta.

Ezzel a közgyűlés hivatalos része befejeződött. A jubiláló évfolyamok és a társegyesületek beszámolóit következtek ezután.

A jegyzőkönyvet készítette Mayer László.

Hitelesítette:

Sándor István Zoltán

Csongorádi Anita

Jubiláló évfolyamok beszámolóit

A 75 éve érettségizettek

1931-ben kezdtük meg tanulmányainkat a gödöllői Premontrei Gimnáziumban és 1938-ban érettségiztünk, így idén volt a 75. érettségi találkozónk. Ez volt az első nagy létszámú osztály, így kétfelé osztották a diákokat, „A” és „B” osztályra, és így is érettségiztünk.

Mi az „A” osztályba kerültünk 48-an, ebből 24 konviktor, 18 úgy nevezett „bejáró”, vasúton, a környező falvakból és Gödöllőről.

A gimnázium történetében először volt 6 magántanuló lány. A lányok - fájdalmunkra - teljesen szeparáltan tanultak a földszinten, a tanári szoba közelében.

Nehezen barátkoztunk össze, pedig Aldorfai Benedek tanár úr mindent elkövetett a négy év

alatt, amíg osztályfőnökünk volt. Bölcsen vezette a heterogén osztályt, tiszteltük, szerettük ezért is. Aztán szép csendben megszerettük egymást. Eltűntek a származási különbségek. Összekovácsolt bennünket a közös sors, a sport, a cserkész mozgalom, a tábor, Szopek Tanár Úr vezetésével az év végi kirándulások. Összebarátkoztunk egy életre. Összekapcsolt minket a premontrei szellem. Nem akarom elhallgatni a közös csibészégeinket, tanáraink bosszantását sem.

94. évemben vagyok, de ez a szellemiség töretlen ma is, pedig rosszkor születtünk. Nehéz idők jöttek szeretett Tanárainkra, de a végzett diákokra is. Többen elestek a háborúban: koncentrációs táborban pusztultak el, hadifogságban meghaltak a Szovjetunióban, földönfutók lettek, minden vagyonukat elvették, külföldön kezdtek új életet.

Ebből a felsorolásból legalább háromban érintve voltam én is, valamint Mária testvérem is, akivel együtt érettségiztünk. Soha nem hittük akkor, hogy eljön a rendszerváltás. Szeretett Tanárainkon koruk miatt ez már nem segített.

De élt Fényi Ottó Tanár Úr és csodát tett. A „szétszórt öregdiákokat” összeszedte, összekovácsolta az „Öregdiák Egyesületbe”. Elnyűhetetlen energiával, szervezőkészséggel – szerényebb formában, de beindították az új premontrei gimnáziumot. Épült kápolna és rendház is és virágzó, színes diákelet alakult ki. Aztán mikor mindezt megteremtette, meghalt. Minden Szent Norbert napon ott vagyunk a sírjánál, hálát adni, azért amit tett.

Van nekünk egy 96 éves premontrei tanárunk, barátunk Kovács Kolozs, aki nélkül az ünnepi megemlékezés el sem kezdődhet soha.

Fájó szívvel kell bejelentemen, hogy már csak hatan élünk az osztályból, örömömre Mária testvérem is köztünk van, igaz Venezuelában él. Az elhunyt tanárainkról, diáktársainkról minden évben megemlékezünk, boldog túlvilági életet kívánunk Nekik.

Emlékük legyen áldott.

Harmos Mária és Géza

A 70. érettségi találkozóra

Tisztelt Elnök Úr, Hölgyeim és Uraim, kedves Barátaim!

Jubiláló osztály vagyunk. Ha ez a találkozó egy héttel korábbra esik, akkor így folytattam volna: Mi négyen. Ma sajnos csak ezt mondhatom: Mi hárman. Tegnapelőtt kaptam a hírt, hogy osztálytársunk, Dinnyés Gábor pár napja elhunyt. Néhány hete még együtt terveztük, hogy itt, Gödöllőn találkozunk. Gáborkám, most már csak lélekben találkozhatunk, hisz Te már odaát vagy, osztályunk többségével együtt. Nyugodj békében, nevedet befoglaljuk imáinkba.

Szóval, jubiláló osztály vagyunk mi hárman: Elek Tibor Göteborgból, Haidegger Ernő padtársam Münchenből, s jómagam Budapestről. Ennyien maradtunk a 31-ből. A 70 éves találkozóra gyűltünk össze ma. Sajnos, Dinnyés Gábor halála után én nem találkozhatom senkivel, ugyanis külföldön élő társaim feleségük betegsége miatt, legjobb szándékuk dacára, nem tudtak eljönni. Egyedül képviselem az osztályt. Nem túl magas matematikai képzettséggel kiszámítható, hogy 88 évesek vagyunk. 88. Utálatos egy szám. Nézem előlről, nézem hátulról, nézem alulról, nézem felülről, hiába. Ez mindenhol 88. Nincs lehetőség mellébeszélésre, értelmezésre. Osztályrészünk az öregségnek minden állítólagos szépségével. S az öregség néha finomabb, néha durvább figyelmeztető jelei végig kísérik egész napunkat. Nincs előlük menekvés!

Vagy talán mégis? Hát persze! Ott van az emlékezet csodálatos világa. Emlékeink tárháza, amely bárhol, bármikor pin-kód, jelszó, előfizetés és engedély nélkül azonnal és akárhányszor megnyitható. Mert lehet, hogy arra, ami tegnap történt, nem emlékszünk, de a 70 évvel ezelőtti dolgok minden részlete élesen bevésődött emlékezetünkbe. Különösen annak a nyolc évnek az emlékei, amelyet itt töltöttünk.

Ülünk az osztályteremben. A nyitott ablakon árad be a friss tavaszi levegő, a napfény, a madárdal, és az akácillat. Hajnal Zsiga a padsorok között sétálva próbálja a táblánál szenvedő delikvenst a helyes útra terelni. Kevés sikerrel. Döf, mondja Zsiga, döf, utalva ezzel a delikvens és egy szarvakkal rendelkező háziállat elméleti képességeinek hasonlóságára.

Franciaóra van. Stefáncsik tanár úr franciául kérdezi: Ki tudja? Qui sait? És akkor a hátsó

sorban megszólal egy halk hang: Szenkiszé.

Az elsötétített rajzteremben VKM oktatófilmet vetítenek. Pufi bácsi, alias Fejéregyházi tanár úr lelkesen magyarázza a quattrocento és a cinquecento itáliai csodás alkotásait. És akkor valaki csendben kinyitja annak a doboznak a tetejét, amelybe reggel a fáról lerázott meggémbereedett cserebogarakat belegyömöszölte.

Mennyi csodálatos emlék, mennyi kedves, humoros, vagy megható történet. Ezeket felidézve, az öregember gyűrött lelke kisimul, arcán mosoly suhan át, s lélekben megfiatalodik. Ezek az emlékek hoznak ki minket évről évre ide Gödöllőre, a Szent Norbert napi találkozókra. Alma Materünk, köszönjük, hogy emlékekkel is megajándékozta minket. Köszönjük régóta porladó nagyszerű tanárainknak, kedves diáktársainknak, és köszönjük Nektek, mai premontreieknek, akik a semmiből újjáteremtették az iskolát, felépítették a templomot, őrzitek az emlékeket és minden évben megszervezitek ezt a szép ünnepséget. Köszönjük!

Heckenast Gábor

65 éve érettségiztünk

Öt évvel ezelőtt még 19 élő osztálytársunk volt, most már csak 15, akik közül négyen vannak jelen a mai ünnepen. Öten külföldön élnek, tízen itthon. A mostani jubileumi összejövetelel vissza fogunk emlékezni a Gödöllőn töltött évekre, és ki-ki beszámol az elmúlt időszakról.

Nagyvárad József

A 2003 és a 2008-as osztályok is jubilálnak, de csak szeptemberben fognak találkozni.

A kassaiak beszámolója

Húsz éven át tettük, amit tudtunk. A kedves összejövetelek és ünnepi szentmisék emléke megmarad. A sok összegyűjtött eredeti okmány, régi iratok, dokumentumok fényképekben, tárgyi emlékekben, a megírt krónikánk, reményeink szerint értékes hézagpótló anyag lesz méltó utódaink számára. Legnagyobb örömünk volt a Veletek együtt töltött ünnepségek sorozata, a mi „kegyhelyünk” Gödöllő látogatása, annak lélekemelő, bátorságot adó légköre. Felejtethetetlen emlékünks a drága, boldog emlékeztető Fényi Ottó atya (..Ottó bácsi..) személye, a kedves atyák és Ti öregdiák pajtásaink. Utolsó ottlétünkön még volt alkalmunk feleségemmel meglátogatni Gémesi tanár urat és kedves feleségét. A tanár úr a maga öreg keze által szedett eperrel kínált és búcsúzáskor csak arra kért „...őrizzétek, ne engedjétek Kassát..” Lélekborzongatóan szép szavak. Azóta már mi sem tudunk utazni, de reméljük, hogy barátságunk, összetartozásunk Veletek nem fog megszakadni. A Szent Norbert-napi ünnepségek alkalmából a régi, kitörölhetetlen barátsággal és szeretettel gondolunk Rátok, minden kedves résztvevőre, a gödöllői, nagyvárad, a Kassáról elszármazott és többi öregdiák pajtásra. A szentmise idején veletek leszünk gondolatban, Veletek imádkozunk kérve a jó Isten áldását és Szent Norbert segítségét. A jövőbe vetett töretlen reménnyel és baráti szeretettel üdvözöllek Titeket a magunk és a kassai öregdiákok nevében.

Czima György

A nagyváradiaiak beszámolója

Pásztai Ottó üdvözölte az ünnepi alkalomra egybegyűlteket. Megemlékezett arról, hogy húsz éve vettek részt először a gödöllői Szent Norbert napi találkozón. Nagyváradon minden hónap első csütörtökén jönnek össze. Ilyenkor koszorúzás és visszaemlékezések is szoktak lenni. Március 7-én tisztújítás volt az Egyesületükben. Könyveket is adtak ki az év során. Visszaemlékezett arra az évre, amikor Gábor Asztrik is itt volt Gödöllőn, osztályának 65 éves érettségi találkozóján.

A budafokiak beszámolója

Fleck Ottó üdvözölte a megjelenteket, különös tekintettel Körmendi Károlyra, aki Budafokon és Gödöllőn is működött. A budafoki egyesület idén szeptemberben ünnepli 25 éves fennállását. Most emlékeznek Kolumbán Virgilre, az alapító igazgatóra is, neki is köszönhető az iskola jó működése.

Nagyváradi beszámoló

- * Évzárók, ballagások a középiskolákban. 40 könyvet adtunk jutalmazási célokra.
- * VI.1. A két Rimanóczynak emléktábla állítás. Könyvbemutató Péter I. Zoltán: A két Rimanóczy címmel.
- * VI.3. A Püspökség dísztermében. Énekek Szent László király tiszteletére. Könyvbemutató.
- * VI.13. A pályázaton részt vett fiatalok díjazása ünnepélyes keretek között.
- * VI.26. A püspökség rendezésében : Szent László király öröksége. Egyházművészet a középkori váradi egyházmegyében
- * A havi találkozóinkon meghívott előadóink voltak :
 - Makai Zoltán: Korunk óriása, az atom
 - Pásztai Katalin: Dalmácia, az Adria igazgyöngye, vetített képes előadás.
 - Barabás György: Hevesi György József Nobel -díjas kémikus (1943) élete és munkássága.
 - Dr. Bondor Károly professzor: Geotermális hőenergiával működő villamos generátor
 - Mátyás Attila evangélikus nagytiszteletű úr: Brazíliai útiképek. Thurzó Sándor brácsa-művész: Brazil zeneszámok.
- * A Kiss stúdió előadásai: Az Erdélyi Helikon költői, Vidámság az élet sója, Az angyali költő, Dsida Jenő.
- * IX.6-8. Műemlékvédő konferencia Nagykárolyban.
- * IX.28. Az Öregdiák Egyesület megalakulásának 20-ik évfordulója: ünnepi rendezvény.
- * IX.29. 65-ik érettségi találkozó.

Szebeni Lajos

Magyar Ferenc kassai öregdiáktársunk halálára

Magyar Ferenc elektromérnököt, volt parlamenti képviselőt 2013. április 15-én szólította magához a Teremtő. A kassai köztemetőben április 24-én búcsúztunk tőle. 1928-ban Kassán született. Édesapja kazánkovács volt. Három leánytestvére közül már csak a legfiatalabb él.

Feri iskoláit Kassán kezdte, 1938-39-ben volt elsős a premontrei gimnáziumban. Végig eminens tanuló volt, de csak az ötödik osztályig járhatott ebbe az iskolába. Azt mondta, hogy minden amit tud és amit elért, azt a premontreieknek köszönheti!

1944. december 18-án Németországba, kényszerszállóba deportálták az 1928-ban születettekkel együtt. A háború után Csehszlovákia megtagadta a hazamenését, mert következetesen magyarnak vallotta magát (ez volt a neve is!). Ezért egy évig magyar hadifogolytáborban volt. 1946. július 25-én lépett újra Kassa köveire.

1949-ben érettségizett Kassán, de szlovák gimnáziumban, mert már magyar iskola nem volt. Utána iratkozott be az egyetemre, ahol 1953-ban végzett. Rövidesen megnősült. Hitvese két fiú- és három leánygyermekkel ajándékozta meg.

A gépészmérnöki kar villamossági tanszékén volt három évig adjunktus. Később tervező mérnökként dolgozott, míg vissza nem hívták az egyetemre, ahol kutató munkát végzett. 1993-ban vonult nyugdíjba.

A rendszerváltozás után a Magyar Kereszténydemokrata Mozgalom parlamenti képviselője lett. Feladatát nagyon lelkiismeretesen látta el. Felhívta többek figyelmét a benesi dekrétumok alkotmányellenes voltára, de eredményt nem értek el.

A cserkészmozgalom és a hitélet érdekelte igazán. 1995-ben tíz hónapon át a Szlovákiai Magyar Cserkészszövetség ügyvivő elnöke volt. Unokáit is lelkes cserkészekké nevelte. A kassai Öregdiák Egyesület tagjaként találkoztunk vele mi gödöllőiek is.

Tisztelegve búcsúztunk Magyar Ferenc barátunktól és öregdiáktársunktól.

*A visszaemlékezést Czima György, Havasi Péter és Balassa Zoltán írásai alapján
összeállította Mayer László*

Öregdiáktársunk: Márai Sándor

Ebben az évben fokozott közfigyelem fordul a hajdani ősi magyar - de napjainkra már alaposan elszlovákosodott - felvidéki város: Kassa felé, minthogy az „Európa Kulturális Fővárosa” címmel büszkélkedhet. Az ebből az alkalomból az év elején rendezett ünnepségek ismétlődő motívuma volt „a város írójának”, Márai Sándornak a neve. A televízió képernyőjén többször feltűnt emlékműve, a Gáspár Péter által alkotott szobor, amelynél bárki leülhet az íróval szemben álló öblös karosszékben; továbbá a Márai életéhez kötődő kassai helyek.

Az emlékhelyek között van a Jászóvári Premontrei Kanonokrend egykori kassai főgimnáziuma is - ami nem volt más, mint gödöllői intézményünk egyenes ági elődje. A jászói fehér reverendás atyák 1811-ben vették birtokba az eredetileg jezsuita épületegyüttest. Amikor a gyilkos trianoni fejsze elvágta az ősi gyökereket, főtisztelendő és méltóságos dr. Takács Menyhért prépost-prelátus urunk halhatatlan történelmi tette volt, hogy nem hagyta elpusztulni a sebzett fát, hanem átültette a gödöllői talajba. (Aligha gondolta akkor, hogy negyedszázad múlva itt újabb súlyos csapás éri. A sors fintora, hogy ő maga szlovák (?) földben, a jászói apátsági templom kriptájában nyugszik.)

Márait 1909-ben írták be a premontrei gimnáziumba, ahol 1916-ig tanult (egy 1913/14-es megszakítással). 1916-ban valószínűleg eltanácsolták – talán kizárták – az iskolából. Ugyanis kiderült, hogy Salamon Ákos álnéven egy pályázatra beküldött és azon győztes elbeszélését közölte a Pesti Hírlap. Márpedig az iskola tanulóinak tiltott volt a sajtószereplés, a publikálás. Így a középiskolai tanulmányait Eperjesen kellett folytatnia.

Márai Sándor műveiben többször visszatért kassai emlékeihez. Egy 1933-ban írt cikkében ezt írta: „Ez a premontrei nevelés nem egy osztályt nevelt, hanem a lélek körvonalait rajzolta meg, nagyon gyengéd és tapintatos kézzel.”

Király Pál

A francia gimnázium egykori tanára, BERNARD LE CALLOC'H egy levéllel búcsúzott kedves barátaitól, diákjaitól.

2013. április 19-én

Kedves barátaim!

Tavaly nyáron nagyon beteg lettem, egészségi állapotom annyira megromlott, hogy nem tudom már elvégezni azt a sok munkát, amelyet korábban könnyedén elláttam. Élemedett korom és romló egészségi állapotom miatt kénytelen vagyok tehát visszavonulni. Nem jövök többet Magyarországra júniusban, mint azt sokáig tettem, már csak a 2012 előtt írt, készülöben lévő vagy kiadásra váró, néhány cikkel és könyvvvel fogok jelen lenni. Több mint hatvan éven át foglalkoztam Magyarország történelmével és földrajzával. Több száz cikket és tanulmányt publikáltam ebben a témában. Minden tőlem telhetőt megtettem.

Ez tehát egy búcsúlevél. A legkülönbébb területeken szerzett tapasztalatokban és élményekben gazdag élet vége felé mostantól kezdve a magány a sorsom. Sajnálattal nélkül elfogadom ezt a sorsot, hiszen Kati 2004. április 20-án bekövetkezett halála óta tulajdonképpen titkon erre vágytam. Most ő fog engem elkísérni az út végéig. Ennél többet nem is kívánhatok, hiszen abban a szerencsében volt részem, hogy több mint fél évszázadon keresztül a legcsodálatosabb feleség mellett élhettem.

Isten veletek, kedves barátaim! Köszönöm az irántam tanúsított szereteteket! Utolsó leheletemig meghatódottan őrzöm majd barátságotok emlékét.

Szeretettel:

Bernard

A hűséges premontrei diák - Rónay György emlékére

Száz éve született Rónay György. Az évfordulón sok fontosat elmondtak gazdag életművéről: méltatták költészetét, regényeit, kivételes műfordítói tevékenységét, kritikáit, amelyek jórészt a Vigiliában jelentek meg, s hogy elismerten legjobb bírálójává avatták, és esszéit, amelyekben irodalmi kérdésekről és spirituálisokról egyaránt szólt (*Balassitól Adyig* c. kötetét a Kairosz, a

Zakeus a fügefán-t a Szent István Társulat jelentette meg az évfordulón, előkészületben van *A nagy nemzedék* c. könyvének kiadása is.)

Megkapó ünnepségen koszorúzták meg balatonszárszói emléktábláját, gyerekek szavaltak költeményeiből, a Vigília számos írásban taglalta jelentőségét, a katolikus irodalomban betöltött szerepét. A 2013 októberi számában Jelenits István részletesen szólt arról, mit jelentett az ünnepelt számára Gödöllő és a premontrei lelkeség.

Egy évig járt a jezsuiták gimnáziumában, innen íratta át apja Gödöllőre, ahol éppen ebben az esztendőben nyílt meg a premontreiek tanintézménye, amikor Rónay György Kalocsára járt. „Hét év után, 1931-ben, az új iskola első érettségiző osztályának tanulói közt kitűnően érettségizett! A gimnáziumban már megmutatkozott tehetsége, katolikusként dalt szerzett a ház felavató ünnepélyére, hetedikben egy iskolai ünnepélyen „pompás alkalmi költeményét” szavalták. A következő évben maga adta elő Szent Imre tiszteletére írt versét.

Két tanára tett rá nagy hatást. Egyikük, a tudós történész, Hermann Egyed, az osztályfőnöke, élete végéig kapcsolatban maradt vele. Emlékét *In memoriam* címmel idézte. (Bacsó Vilmos, a jóságos matematikus volt a másik.)

„A félig apátlan ifjú évek háttérében
még mindig ez az óriási arc
a kissé dülledt világos szemekkel
s a gallérból kibuggyanó tokával –
még most is mikor semmi kutyahűség
nem éri már el
Ezek a régnincs fészkek
egy emlékbeli emlék fain
holtunkig élő holtig bátorító
melegükkel a sejtjeinkben.”

Jelenits István idézte azt a *Jegyzetlapját*, amelyben antwerpeni múzeumlátogatásáról számolt be. Hosszan szemlélte De Vos Szent Norbertot ábrázoló képét, de szívesebben nézegette a nagyobb Memlingek között megbúvó *Egy premontrei* című portré „befelé néző, magába mélyedő” arcását, „melynek valami nagy, világító nyugalmat kölcsönöz az áhítat humanitása. Az a magány, amely csak azért olyan mély, hogy minél többen elférjenek csöndjében. Imádság, amit nem lehet megzavarni, mert lényegében magatartás, a figyelmes szeretet fáradhatatlan udvariassága.” Jelenits István így méltatja e bejegyzést: „az egykori premontrei diák a rendalapító s a megnevezetlen, egyszerű rendtag képében azokra az emberekre ismert, akik apátlan gyermekkorában maguk közé fogadták és csöndes, tartózkodó szeretettel nevelték hét éven át, hogy aztán holtig közibük tartozónak érezze magát.” Valamit vissza tudott adni ebből a szeretetből, a kommunista diktatúra éveiben magához vette, családtagjaként kezelte kispap kora óta barátját, egyetemi kollégáját, Zimándi Piust, akit meg-meglátogattak szerzetestársai: Vidakovich Aladár, Hermann Egyed és Fényi Ottó, aki leghívebben ápolta a premontrei szellemiséget.

Lírájában felidézte, az idő szűrőjén átértelmezve, gödöllői emlékeit. *A tantestület feloszlata*sában c. álombeli jelenetben a régi osztálytermet. Egyedül ül a padban, s a „dermesztő csöndben” várja valamelyik tanára érkezését. Szívszorító, a vég sejtelmét kelti a vers befejezése:

„Kezdem sejteni, hogy hiába várok. Nincsenek tanárain, nincs
többé, aki bejöjjön. Valahol talán ki is
függesztették, hogy a tanári kar feloszlott,
csak most se néztem meg a hirdetőtáblát. Hiába is
halogatom a dolgot, most már igazán
nem tehetek mást: nekem is előbb-utóbb
ki kell iratkoznom ebből az iskolából.”

Büszkén őrizte a sport teljesítményeiért kapott érmeiket. *A nagy staféta* tagjaként a legjobbak egyike volt, „szépreményű sprinter”. Aztán feloszlott a Tábori, Gyenge, Fabinyi és az általa győzelemre vitt váltó, de még mindig föl-fölsejlett emléke, melyet egy fénykép is őrzött:

„Ámbár néha mintha
dobogást hallanék, a régi, gyors futócipős
lábakét a salakon, és a régi szíveket,
olykor kihagyva már, meg légszomjasan fűjtató
tüdők zihálását, mintha a régi, nagy staféta
még egyszer megmutatná... Csak nem mielőtt
ezt a nevetséges fényképet is
unottan a szemébe dobják?”

Még megvan a fénykép. Az alakok homályosak, látszanak háttérben a fák. Megfutották a versenyt, s most újra összeállnak az égi pályán.

Rónay László

A GÖDÖLLŐI PREMONTREI ÖREGDIÁK EGYESÜLET HÍREI

A tagsági névsor 47. sz. kiegészítése és változások 2013. április 1-étől 2013. október 15-ig

Elhunytak: Németh Andor (1937. évfolyam, megh. 2013.06.24, Bp.), Kurucz Ernő (1938/B. évfolyam, megh. 2013.03.30, USA), Dinnyés Gábor (1943. évfolyam, megh. 2013.06.02, Bp.), Pásztai Péter (1945. évfolyam, megh. 2013.02, Tura), Mertl György (1949. évf, megh. 2012.03.26, Bp.), Magyar Ferenc (Kassa, meghalt 2013.04.17, Kassa), Paulusz Ede (Kassa, megh. 2013.05, Bp.), Papp Gáborné Rózsahegyi Piroska (évfolyamon kívüli, meghalt 2013.06.21, Gödöllő), Vámos Jánosné (pártoló tag, meghalt 2013.09.12, Gödöllő), Öcsényi András (1952. évfolyam, meghalt 2013. szeptember, Gödöllő)

Változások bejelentése: A nyilvántartás és a postázás érdekében kérjük a címváltozás közlését. A diáktárs elhunytáról kérünk értesítést a hozzátartozóktól, hogy közzé tehessek.

Tagdíj és befizetések: A 2013. évi tagdíj 1500 Ft, a még nem dolgozó tagoké 1000 Ft. Néhány tagtársunk – bizonyára elfelejtve – 1-2 éve nem fizetett tagdíjat. Az Egyesület Választmánya a nem fizetőknek türelmi időt adott, de – az Alapszabály értelmében – a nem fizető önmagát zárja ki a tagságból. A hátralékot is kérjük az egyesületi csekken (ne alapítványi csekken) befizetni! Belföldi befizetés az Egyesület részére a Gödöllői OTP-nél kezelt **11742049-20260804** számlaszámra bármelyik OTP pénztárnál. E befizetés előnyösebb, mint a postahivatalokon keresztül. Belföldiek számára csekket mellékelünk. Külföldön élő tagtársaink lehetőleg személyesen vagy osztálytárs útján fizessenek. Ha nincs más mód, a Gödöllői OTP-hez utalhatnak, de ez költséges. Ennek adatai: IBAN szám: HU98 1174 2049 2026 0804 0000 0000 (erre lehet hivatkozni); a swift kód: OTPVHUHB; a bank címe: OTP Bank Gödöllő, 2100 Gödöllő, Szabadság tér 12-13.

Bármilyen csekket (egyesületi, alapítványi célokra) küldünk az ezeket igénylőnek. Az Alapítvány a befizetésekről igazolást küld. Az Alapítvány adószáma: **18672239-1-13**.

Tagtoborzás: Aki tud olyan diáktársunkról, aki nem tagja az Egyesületnek, értesítse öregdiákközösségünkön. Címüket küldjék el az Egyesület vezetőségének.

Kérés: Az Egyesület eddigi pénzkeretei megfogyatkoztak. Szeretnénk éves terveinket megvalósítani: a körlevelek kiadását, szétküldését, rászorulóknak segélyezését, diákok jutalmazását. **Mindehhez kérjük a tagdíjon felüli további segítségeket is – köszönettel!**

Jubiláló évfolyamok 2014-ben: az 1934-ben, 1939-ben, 1944-ben, 1949-ben, 2004-ben és 2009-ben érettségizett öregdiákok fogják ötévenkénti beszámolójukat és összejelvetelüket tartani!

Könyvvásárlási lehetőség: A 4. Emlékkönyv, az 1. Emlékkönyv javított kiadása; a Mécs László és a Szondy Klári könyv, a 2. és a 3. Emlékkönyv (utóbbi kétkötetes) kiadványonként 1000 Ft-ért megvásárolhatók Gödöllőn. Elküldésüket is lehet kérni az Egyesület gödöllői címén.

Címünk: Gödöllői Premontrei Öregdiákok Egyesülete 2100 Gödöllő, Fácán sor 3, Tel: 28/430-879

Ügyintézés Gödöllőn: az Egyesület címén (e-mail: oregdiak.egyesulet@gmail.com)

Vezetőség:

Polcz Iván 1126 Budapest, Fodor u.25. (e-mail: ipolcz@t-online.hu) Tel: 395-4703

Várady-Brenner András 1221 Budapest, Bimbó u. 7. (e-mail: varadybrenner@t-online.hu) Tel: 226-4852

Mayer László 1085 Bp, Mária u. 56. (e-mail: mayernemaria@gmail.com) Tel: 337-2550

Holczinger András 2100. Gödöllő, Ibolya u. 54. (e-mail: holczi@gmail.com), Tel: 06-20-297-5515

Honlapunk címe: [http.oregdiak.premontrei.hu](http://oregdiak.premontrei.hu)

Új tanév – új lehetőségek – új feladatok

Hogy szeptember 1-jétől új tanév kezdődik, ez nem lep meg senkit. De az, hogy új lehetőségek nyílnak, illetve új feladatokkal is szembe kell néznünk, ez már valódi újdonság.

Nézzük az új lehetőségeket. A régi gimnázium reál irányultságú volt, és az újraindulás után is hangsúlyos szerepet kapott a reál tárgyak oktatása. A kormányzatnak szintúgy fontos célkitűzése a műszaki és a reál tudományok felé irányítani a pályaválasztás előtt álló diákok figyelmét. A természettudományos pályák iránti megnövekedett érdeklődésnek megfelelően iskolánkban természettudományos tagozat indul a következő tanévben biológia-kémia szakiránnyal. A tagozat indulását alapozzák meg azok a tanulmányi versenyeredmények, amelyeket a diákok az elmúlt években természettudományos tantárgyakból értek el. A Pro Progressio alapítvány, amelyet a műszaki és természettudományos oktatás támogatására hívtak életre, még a tavasz folyamán pályázatot hirdetett az ország középiskolái számára természettudományos iskolai programok finanszírozására. 13 iskola nyerte el az alapítvány 300.000 Ft-os támogatását, köztük a Premontrei Gimnázium is, egy a biológia, a kémia és a fizika határterületeire eső tanulókísérlet sorozattal és előadásokkal.

A tagozat megindításához a tehetséges, érdeklődő gyerekek és az iskolai tanulmányi program mellett, szükség van kiváló tanárookra is, akikben szerencsére nincs hiány. Bonis bona discere, vagyis jótól jól tanulni. Dr. Seres István tanár úr és Kerényi Zoltán tanár úr a közelmúltban vehette át a „Bonis Bona – A nemzet tehetségeiért” díjat a tehetséggondozás területén végzett kiemelkedő munkájukért. Mindkettőjük és a többi kolléga tudására alapozva indítjuk el a természettudományi tagozatot.

Az új feladatoknál gondoltunk természetesen az új tagozat beindításának és sikeres működtetésének nem kis nehézségeire, de nem kevésbé az új Köznevelési törvény és az új Nemzeti Alaptanterv adta feladatokra is. A mi fenntartónk természetesen a Premontrei Perjelség maradt, de az önkormányzati általános és középiskolákat a Klebelsberg Intézményfenntartó Központ vette át az irányítás és a működtetés minden nehézségével együtt. Mint minden új szisztéma működésében vannak természetesen problémák, de remélhetőleg az új intézményirányítási struktúra rövid idő alatt kiforrja magát.

Szeptembertől megnövekedett a tanári fizetés is, amelyre már régóta vártak országszerte a pedagógusok. Öröm az örömben, hogy a bevezetésével megszűnt az ún. kötelező óraszám, helyébe a neveléssel-oktatással lekötött munkaidő és a kötött munkaidő lépett, aminek adminisztrációja, nyilvántartása okoz némi fejtörést, esetenként tanácstalanságot.

Szóval lehetőségek és feladatok bőven vannak ebben a tanévben is, amelynek eseményeiről és a nyári élményekből olvashat a Kedves Olvasó egy érdekes összeállítást. A paletta nagyon színes, helyet kap benne a prágai diákok látogatásától kezdve a nyári nagytábori élményeken át a Rákóczi Szövetség iskolai szervezetének megalakulásáról szóló beszámolóig nagyon sok minden.

Bárdy Péter igazgató

A 2010-es év Szent Norbert-díjasa

A nevem Horváth Melinda, 2005-ben kezdtem a Premontrei Szent Norbert Gimnázium német

nyelvi előkészítő tagozatát. 2010-ben végeztem, és ekkor kaptam meg a Szent Norbert-díjat. Emlékszem, ültünk a ballagási ünnepségen, és hallgattuk, hogy kik és miért kapják meg a különböző elismeréseket, okleveleket. Amikor a Szent Norbert-díjhoz ért az igazgató úr, fel sem merült bennem, hogy esetleg én fogom kapni. Így különösen nagy volt a meglepetés és az öröm, amikor a saját nevemet hallottam. Nagy megtiszteltetés számomra, hogy az iskola azóta is „számon tart”, hiszen az elmúlt években mind a szalagavatókra, mind a ballagásokra meghívást kaptam. Természetesen 2011-ben örömmel adtam át a szobrot a következő díjazottnak.

A díjat nagy becsben tartom – a mai napig a szobám egyik polcán van.

Jelenleg az ELTE Bárczi Gusztáv Gyógypedagógiai Karán tanulok végzős hallgatóként látássérültek pedagógiája, illetve pszichopedagógia szakirányokon. Emellett már 8 éve vagyok önkéntes segítő (animátor) a Segítő Szűz Mária Leányai rend által szervezett napközis táborokban és évközi foglalkozásokon (oratóriumban).

Mit jelentett nekem a Premibe járni? Talán a legmeghatározóbb dolog számomra az iskola légköre, vallásos jellege volt. Egyházi iskola lévén az osztály nagy része hozzám hasonló gondolkodású fiatalokból állt. Így utólag visszagondolva nagyon hálás vagyok ezért. Sok olyan fiataalt látok, akik bekerülve a középiskolába szinte teljesen kifordulnak önmagukból. A Premiben egy olyan közösség tagja lehettem, akik nem várták el, hogy minden hétvégén bulizzak, részegre igyam magam stb. Az iskola is sok olyan programot biztosított, ahol mindezek nélkül is jól éreztem magam. Mindezek mellett egy olyan értékrendet kaptam az iskolától, a tanároktól és a szüleimtől, amelyet ma büszkén vállalok – még akkor is, ha a társadalomban már nem ezek az értékek a legfontosabbak. Úgy tűnik, mindez meg is látszott rajtam, hiszen az öcsém most végzős a Premiben, 8. osztályos húgom pedig itt szeretne továbbtanulni.

Az itt eltöltött öt év alatt egy nagyon jó osztályközösség alakult ki, sok barátot szereztem, akikkel a mai napig is rendszeresen tartjuk a kapcsolatot. Igazán hálás vagyok, hogy 14 éves koromban e mellett az iskola mellett döntöttem, és öt év alatt olyan emberré válhattam, amilyen most vagyok.

Horváth Melinda

Búcsú Büttner Zsolttól

Fájdalmas esemény várt ránk a nyári szünet végén. Az újjászervezett premontrei gimnáziumban érettségizettek közül a 2002-ben végzett Büttner Zsolt az első, aki elhagyott minket, váratlanul. Osztálytársai, tanárai körében közismert szerény, barátságos egyénisége, a nyolc éven át egyenletesen kiváló tanulmányi eredménye egyszerre változott a kérlelhetetlen betegségében emlékké csupán.

Tavaly, osztálya 10 éves érettségi találkozásán sokan utoljára láthatták. Érdekes, akkori beszámolójában meglepő történeteket mesélt a gimnáziumi évek után eltelt időről. Ez okból készített riportot róla hajdani osztálytársa, Vancsó Éva – aki azóta már a gimnázium tanára. Az ő összefoglalójával búcsúzunk Büttner Zsolttól:

2011 tavaszán készítettem interjút Büttner Zsoltival, volt osztálytársammal az iskolaújságba. A cikk apropója az volt, hogy mindig öröm olyan öregdiákok bemutatása, akik valami különlegessel foglalkoznak, és addigra Bütyiről, ahogy mi neveztük, már legendák terjedtek el az iskolában. A mai diákok már nem ismerték névről, de sokan hallottak valakiről – a legtöbben volt osztályfőnökünkötől, Szabó Csabától – egy öregdiákról, aki kecskepásztor lett Andalúziában. Az interjú célja az volt, hogy a jól hangzó kaland mellett megismerjünk egy különleges gondolkodású, útját kereső embert.

Részletek a 2011-ben készített interjúból:

Az életem során mindig olyan kérdéseket tettem fel magamnak, hogy vajon jó helyen vagyok-e, mert éreztem egy belső feszültséget, hogy nem passzolok össze azzal, ami körülvesz. De nem találtam, és nem is kerestem az utam. A BME környezet-menedzser szakirányán végeztem 2008 nyarán, közben volt egy féléves ösztöndíjam a párizsi Sorbonne-ra is. A diploma megszerzése után azt mondtam, most vagy soha, meg kell találnom azt a közeget, amiben önmagam vagyok. Azt gondoltam, ahhoz, hogy az önismeretem fejlődjön, el kell mennem. Úgy indultam el, hogy nem tudtam, mi a kérdés, csak azt, hogy ami van, az nem jó. Így kerültem Andalúziába.

Útközben sok kérdésre választ találtam. Ajánlom mindenkinek, hogy tapasztalja meg a kétkezi munkát. Nagyon jó személyiségfejlesztő gyakorlat. Ott a Pireneusokban éltem egy két

hónapot, jurtát, faházat építettünk, állatokat gondoztunk, gyönyörű élet volt. De tovább hajtott a szellemem, a kalandvágy. Madridban találkoztam magyarországi barátokkal, ismerősökkel, és hallottam egy granadai helyről, egy Sierra Nevada déli leejtőin lévő hippie településről, ami nagyon vonzott. Ott töltöttem négy hónapot. Aztán éltem Sevillában, önkéntes voltam egy hostelben, és egy három hónapos kirándulást tettem Portugáliában.

Ezután jött a kecskepásztorkodás. Gyönyörű hely volt, Európa egyetlen sivataga, leírhatatlan naplementékkal és napfelkeltékkal; januárban fürödtünk a tengerben, barlangokban aludtunk... Egy általam ismeretlen valóságba csöppentem, és nagyon jól éreztem magam, sosem voltam addig olyan boldog.

Kezdett az élet belém áramolni: Hogy az életnek szaga van, az élet fáj, az élet sírás, nevetés, zene, tánc – és amikor ezt az ember igazán megtapasztalja, és nemcsak szemléli, hanem részese, akkor elkezdődik egy nagyon jelentős átalakulás.

Végül azért jöttem haza, mert a korábban nem ismert kérdésre választ kaptam. Azt, hogy mi az élet értelme, ha fogalmazhatunk így, vagy legalább közelebb kerültem a válaszhoz. Az élet értelme maga az élet. Meg kell élni, kinyílni, magunkhoz kell engedni az életet képviselő dolgokat, a táncot, a zenét, az alkotást. Éld meg az életet, és ne csak nézd! Akkor leszel egész, ha önmagadban találsz meg a hiányzó részedet. Ha az isteni szikrát, ami megvan benned, felismered és őrizgeted, akkor akárhol leszel és akármit csinálsz, boldog leszel, mert egész vagy.

Aztán, amikor hazajöttem, a kezembe került egy füzet, ami a természetes alapanyagokból való építkezésről szólt. Kinyitottam, és oldalról-oldalra felismerések sorozata ért, hogy igen, ezt így is lehet. Mindig is vonzódtam a fával való munkához, csináltam is, de csak hobbi szinten.

Ugyanakkor van egy gyerekkori képem, hogy hogyan látom magam idős koromban: a műhelyemben vagyok, meleg fények vesznek körül, és fával dolgozom, bútort készítek, faforgács illatát érzem, és kint meg erdő vesz körbe. Ez olyan volt, mint egy világítótorony, hogy ebbe az irányba kell haladnom, bár az utat magát nem ismerem...

Büttner Zsolt

Német cserediák program

Az én cserediákomat Fee Jönbergnek hívják, aki egy kedves, érdeklődő, jókedvű és hálás lány. Amint megkaptam az e-mail címét, elkezdtünk levelezni (amit nem is hagytunk abba), és így amikor találkoztunk, akkor már tudtam róla pár dolgot.

A Düsseldorfból érkező repülőgépünk eredetileg 24-én (kedd) este érkezett volna meg Magyarországra, de bombariadó miatt csak szerda reggel tudtak ideérni. Mivel előző este nem sokat aludtak (átlagban 3-5 órát), először hazavittük őket egy kicsit pihenni, enni, szokni az ideiglenes otthonukat.

A csúszás ellenére is meg tudtuk nézni a Fővárosi Állatkertet, ami Fee-t és a velünk jövő többi vendéget nagyon érdekelt (a többiekkel sajnos nem nagyon találkoztunk), de a háromórás állatnézés végére az amúgy is kimerült német diákok valami olyan programot szerettek volna, ahol pihenni lehet. Éppen ezért elég sokan úgy döntöttek, hogy megmutatjuk nekik a Dunáról Budapest látványosságait a BKV hajóval, ami elég jó ötletnek bizonyult.

Csütörtökön a budai-hegyekbe mentünk kirándulni. Fogaskerekűvel felmentünk a Széchenyi-hegyre, onnan pedig átsétáltunk a Normafára. Itt egy kis pihenőt tartottunk és megkérdeztük a németeket, hogy nincs-e kedvük valamit játszani. Kettő játékot is tanítottak: o, mariann, mariann és egy nindzsás játékot. Ezek után egymás neveit próbáltunk több-kevesebb sikerrel, játékos formában megtanulni (ami kiejtés szempontjából mindkét fél részéről vicces volt), majd felmentünk az Erzsébet-kilátóba. Lefelé Libegővel jöttünk, majd a délután további részében mindenki külön programokra vitte a cserediákját. Nekem népének

órám volt, és elvittem Fee-t, hogy meghallgathassa.

Pénteken a Szentendrei Skanzenbe mentünk, majd Szentendre belvárosát néztük meg. Ez volt az utolsó közös iskolai program ezen a héten, mivel a hétvége a családoké volt. Nekem aznap közösségem volt, ahol Fee nagyon jól érezte magát, mivel angolul is nagyon jól tudott, három nyelven folyt az Activity és a nyári élménybeszámoló is. (Egyébként a háromnyelvű közösség a többieknek is tetszett, mert nyelvgyakorlásnak is jó volt.)

A hétvégét Budapesten töltöttük, megnéztük a Budai Várat, a Nemzeti Galériát, a Halászbástyát, a Mátyás-templomot, a Parlamentet (német vezetéssel) és az éjszakai Budapestet is. Utóbbi nagyon tetszett Fee-nek, azt mondta, hogy az éjszakai Budapest szebb, mint Párizs. (Bár nem látta Párizst éjszaka.) A városnézés levezetésére elmentünk a Csodák Palotájába, ahol logikai és reflex játékokat próbáltunk ki, és különböző fizikai kísérleteket néztünk meg. Hétfőn az első három órát a suliban töltöttük, majd megnéztük a Gödöllői Királyi Kastélyt német vezetéssel. Délután gyöngyöt főztünk nálunk, majd bepakolt, és felkészültünk a másnapi indulásra. Kedden elég korán keltünk, és kimentünk a reptérre, ahol fél 8 körül váltunk el a németektől.

Fee a családommal nagyon sokat beszélgetett, sokat kártyáztunk hárman a húgommal, az esti imádságokon és a Szentmisén is részt vett, sőt be is kapcsolódott annak ellenére, hogy evangélikus. A buszokon utazás közben sokat játszottunk pl.: német szóláncot és német barchobát is, és bármit kérdeztem, nagyon segítőkész volt.

Összegzőként én úgy gondolom, hogy nekem van az egyik, ha nem a legjobb cserediákom, és ez a hét felejthetetlen volt mindkettőnk számára.

Józsa Klára, 10.a

Cserekapcsolat egy prágai iskolával

2013 tavaszán iskolánk egyik lelkes szülője, Darabont Tibor vetette fel az ötletet, hogy létesítsünk cserekapcsolatot a prágai Arcibiskupské Gymnáziummal. Az első személyes találkozásra október 10-12. (csütörtök-szombat) között került sor, amikor a prágai gimnázium 14 diákja és 2 tanára fogadta el meghívásunkat, és látogatott Gödöllőre.

Nagy reményekkel és lelkesedéssel tekintettünk az együttműködés elé. Mivel a magyar és a cseh kultúra és történelem közel áll egymáshoz, reméltük, hogy nem lesz nehéz majd megérteni egymást, és megtalálni a közös hangot.

A látogatás sikere azonban minden várakozásunkat felülmúlta. Diákjaink hatalmas érdeklődéssel és szeretettel fordultak a vendégek felé, és igen hamar összebarátkoztak. Nagy örömmel láttuk, hogy szinte senki sem beszél a saját nyelvén, hanem mindenki igyekszik angolul beszélgetni, és nem különülnek el, hanem mindenki próbál ismerkedni, társalogni a számára idegen diákokkal.

Az első napon a cseh diákok részt vettek a zenei projektnap foglalkozásain, majd délután egy közös sétát tettünk a kastélyban. Nem maradhatott el a hungarikumok közül a pörkölt és este a táncház sem. Amikor ennek vége lett, akkor a vendégek tanítottak nekünk cseh táncokat, többek között polkát.

A második napon a csoport meglátogatta az egyetemet, utána pedig órákat látogattak. A délelőtti folyamán sort kerítettünk még arra, hogy megbeszéljük, hogyan folytatódjon a cserekapcsolat. Délben egy operaelőadást tekintettünk meg az iskola egész közösségével.

Délután pedig újra a magyar diákokkal közös program következett: Budapest felfedezése. A „könnyes búcsú” után szombat reggel vendégeink visszatértek Budapestre, ahonnan piacozás és szabad program után délután hazautaztak.

Reméljük, hasonló lelkesedéssel folytatódik majd a program. Tavasszal mi látogatunk Prágába, és bízunk benne, hogy együttműködésünk gyümölcsöző lesz mindenki számára.

Tóth Rita

Erdélyi kirándulás (2013. szeptember 10-15.)

Elérkezett az utolsó évünk a Premiben és vele együtt az utolsó osztálykirándulás is, melynek helyszíne Erdély lett. Szeptember 10-én negyed nyolckor az iskola kapujában vártuk nagy izgalommal, hogy kezdetét vegye az utolsó, közös kirándulásunk.

Amint sikeresen bepakoltuk a buszba az adományokat, melyeket a zsoboki árvaházba vittünk, el is indulhattunk. Hosszú utat kellett aznap megtennünk, de a társaság senkit sem hagyott unatkozni. Első nagyobb megállónk Nagyváradon volt, ahol a Székesegyházat, a püspöki palotát néztük meg és a Kanonok-sort, ahol egykor Ady és Léda is sétált.

Bánffyhunyardon a kalotaszegi hímzésekkel és faragványokkal díszített, gyönyörű református templomot látogattuk meg. Délután megérkeztünk első szálláshelyünkre, Zsobokra, ahol átadtuk az adományokat a Bethesda Gyermekotthon és Szórványiskola-Központban, majd elindultunk körülnézni a településen. Zsobok Kolozsvár és Bánffyhunyard között, a főúttól mintegy 6 km-re helyezkedik el. A gyermekotthon kettős tevékenységet folytat, egyrészt otthont, gondoskodást, nevelést, önálló életre való felkészítést biztosít árva, félárva és szociálisan terhelt családok gyermekei számára, másrészt iskolázási lehetőséget biztosít olyan, szórványban élő gyermekeknek, akiknek településén nincsen anyanyelvű iskola. Az árvaház vezetője bemutatta nekünk a falut. Megtudhattuk, hogy az ottani közösség mennyi mindent tett azért, hogy az árva, félárva vagy szociálisan terhelt családokból származó gyerekeknek jobb életet biztosítson, illetve azért, hogy a faluban élők megélhetéshez juthassanak. A séta után az esti meccs gondoskodott a jó hangulatról.

Másnap útnak indultunk Székelyvarság felé, ahol a következő négy éjszakát töltöttük, egyik osztálytársunk – Szabó Arni – rokonainak jóvoltából. Innen indulhattunk újabb kalandokra. Napközben a sok látnivaló garantáltan kielégítette mindannyiunk kulturális éhségét. Kolozsvár látnivalóit egy ott élő történész, Murádin János mutatta be nekünk, aki a csepergő eső ellenére is elvitt minket a legszebb helyekre. Megmutatta a Szent Mihály-templomot a Mátyás király-szoborral, a Babes-Bolyai Egyetemet és a Házsongárdi temetőt, ahol többek között Dsida Jenő és Apáczai Csere János sírját is megtaláltuk és megkoszorúztuk, majd megtudhattuk azt is, hogy mik azok a tumbák. Útközben Tordán a sóbányát néztük meg, és Korondon is tettünk egy látogatást, ahol mindenki vásárolhatott autentikus ajándékot az otthoniaknak Pálléktól, a híres fazekas dinasztiaától. Farkaslakán megkoszorúztuk Tamási Áron síremlékét.

A harmadik napon a Békás-szorozhoz és Gyilkos-tóhoz utaztunk, ahol megmásztuk a tó mellett magasodó, 1380 méter magas sziklát, és a látvány, mely a hegy tetejéről tárult elénk, minden fáradságot megért. Este a szálláson főztünk is, milánói makaróni volt a vacsora, a lányok jeleskedtek az elkészítésében.

A negyedik napon – útnak indultunk Székelyudvarhely felé – Szejkézfürdőn Orbán Balázs síremlékénél is elhelyeztük koszorúnkat, énekeltünk, és elmondtunk egy közös Miatyánkot. Székelyudvarhelyen a szoborparkot, a Milleniumi Emlékoszlopot és a Vasszékely szobrát vehettük szemügyre a szabadidő során. Személy szerint a kedvenc élményem a csíksomlyói búcsú helyszínének felkeresése volt. Felfele menet egy kálvária mellett vezetett el utunk, majd a hegy tetejére érve varázslatos kilátás fogadott bennünket. Szerencsések voltunk, mert esküvői szertartásra készülve, éppen kinyitották a pici, kazettás mennyezetéről is híres Salvator-kápolnát, így azt is megcsodálhattuk.

Az utolsó Erdélyben töltött napunkon a hazautazás előtt még belefért egy kirándulás a közeli vízeséshez. Útközben egy szembejövő szüreti-bálos tömeg gondoskodott arról, hogy

megtapasztalhattuk az igazi erdélyi vendégszeretetet, borral és szőlővel kínáltak meg bennünket. A programokat a sok-sok kiselőadás tette még színesebbé és színvonalasabbá. Hazafelé jövet talán már mindenki sajnálta, hogy ez volt az utolsó ilyen kalandunk.

Ezek a programok persze fele ennyire sem sikerülhettek volna ilyen jól az osztályközösségünk nélkül. A buszon folyamatosan üzemelő fodrászszalon és karaoke gondoskodtak a hangulatról. Az esti nagy beszélgetések és kikapcsolódások, a közös reggelizés és vacsorázás, az éjszakai nem-alvások, a közös fürdő, az esti főzések és a mindenki részéről érezhető szeretet tette igazán jóvá és felejthetetlenné ezt a kirándulást.

Oláh Judit, 13.b

Az iskolánk tanulóinak utazása a Délvidékre

(2013. június 26–29.)

A Premontrei Szent Norbert Gimnázium és Egyházzenei Szakközépiskola 45 végzős, érettségizett tanulója délvidéki tanulmányi kiránduláson vett részt 2013. június 26–29 között.

A kirándulás során el akartunk jutni a legdélebbi Kárpát-medencei magyar lakta helyekre, megismerkedni az ottani magyarok mindennapi életével, küzdelmével és történelmük legfontosabb momentumaival.

Utazásunk során első állomásunk Zenta városa volt, úgy is mint a legmagyarabb délvidéki város és mint Gödöllő testvérvárosa. A városházán bepillantást nyerhettünk a város történelmébe, amit zentai vezetőnk, Tari László nagyon részletesen bemutatott. A Városháza tornyából megcsodálhattuk a Tiszát, a város képét. Itt a toronyban a terepasztalon megélhettük a zentai csata eseményeit is.

A Városháza és a belváros megtekintése után a Tisza-partra mentünk, a zentai csata emlékművénél kifejezni tiszteletünket.

Ezután a tiszai átkelés következett, hogy a volt Bánság területén ismerkedve elérjünk Elemérbe. Itt a templom megtekintése után Kiss Ernő honvédtábornok sírjánál Kossuth-nótákat énekeltünk, majd elbeszélgettünk a helyi szóránymagyarság két képviselőjével. Ezután Nagybecskerekre mentünk, ahol Gyuris László atya fogadott minket, és mesélt a helyi magyar közösség életéről, mindennapjairól. Csoportunk – élén szkolás tagjaival – Isten dicsőségére felhangzó énekekkel köszönték meg László atya meleg fogadtatását.

Nagybecskerek után este értünk le Székelykevére, az egyik legdélebbi magyar szigetre, ahol szállásunk volt. Itt részben diákszállón, részben családoknál laktunk. A helyi tájházban rendezett kiállításon megismerkedtünk az itteni emberek életével, mindennapjaival, kultúrájukkal. A következő napon a Kazán-szoroson keresztül az Al-Duna gyönyörű természeti táját tekintettük meg, és látogatást tettünk a vaskapui vízierőműben.

Megmásztuk a szebb napokat is megélt galambóci vár romjait, majd a szendrői várral és történetével barátkoztunk. Este pedig a székelykevei Dani-étteremben hallgathattuk Dani Zoltán nyugalmazott ezredes előadását a délszláv háborúról, a legutolsó Kis-Jugoszlávia elleni NATO-hadműveletről, amit nemcsak fényképekkel dokumentált, hanem a lelőtt F117-es repülő alkatrészeivel is, ami még érdekesebbé tette az estét.

A harmadik napon a belgrádi, nándorfehérvári várban töltöttük időnket, megemlékeztünk 1456-os csata hős védőiről éppen délben, majd a péterváradai erőd monumentalitását csodálhattuk meg. Este érkezünk meg a Zenta melletti magyar településre, Tóthfaluba, melynek foci akadémiajával már korábban, 2012-ben felvettük a kapcsolatot. Itt családoknál voltunk

elszállásolva, ami a kölcsönös rokonszenv építése szempontjából volt fontos. Betekintést nyerhettünk a kis falu életébe, történetébe a tájházban, és az iskolában is. A kivilágított foci pályán pedig még a fiúk egy meccset is játszottak. Példamutató lehet számunkra az itteni közösség össze- és megtartó ereje.

Utolsó napunkat a tóthfalusiakkal közösen Szabadkán és Palicson töltöttük. Szabadkán legelőször a temető és a szeméttelp közötti eldugott területen emlékeztünk meg az 1944-45-ös délvidéki vérengzés szabadkai áldozatairól, Bogdán József törökkanizsai atya *Egy csúrogi házbán*

című versét Tóth Benedek Ernő tolmácsolta emlékezetesen. Szabadka nevezetességeinek megtekintése után a palicsi tónál pihentünk meg a határátlépés előtt.

A délvidéki utazásunk lehetőséget teremtett a határainkon kívül élő magyarság életébe betekinteni; megtapasztalni, milyen a szórványban élni, milyen magyarnak lenni annyi szorongattatás és keserv után, ezzel példát állítva mai ifjúságunk elé is. Ezúton is köszönjük a Rákóczi Szövetség és Gödöllő város segítségét, hogy diákjaink egy csoportjával ezeket az élményeket megszathattuk.

Takácsné Elek Borbála

A Rákóczi Szövetség premis szervezete

Idén a Premiben is megalakult a Rákóczi Szövetség helyi szervezete, így a mi iskolánk diákjainak is lehetősége nyílt, hogy a magyarság összetartozásáért és hosszú távú megmaradásáért folyó küzdelemben részt vállalhassanak. A szövetség számos konferenciát, találkozót, emlékünnepséget és táborot szervez diákok és tanáraik részére, határon innen és túlról érkezőknek egyaránt. Bár a történelem versenyek révén iskolánk már régebb óta kapcsolatban áll a szövetséggel (kiemelkedő eredmények, országos döntőbe jutás), mégis az idei év szeptembere hozta el a változást, mely után a szövetség támogatásával iskolánk diákjai is részt vehetnek programjaikon. Továbbá a szövetség diákutaztatási programjának részeként komoly (akár több százezer forint értékű) anyagi támogatásban lehet részünk, mely ahhoz nyújt segítséget, hogy egy felvidéki, partiumi vagy délvidéki magyar nyelvterületen levő iskolához utazzunk, és ott ismerkedjünk múltunkkal, jelenünkkel és nemzettársainkkal. Ehhez iskolánk a szövetség október 4 -6. között zajló vezetőképzőjén kap szellemi támogatást, melyen iskolánk 3 fős küldöttsége (két diák és a kísérőtanár) vesz részt. Itt számos színvonalas programon keresztül nyílik lehetősége az iskolai szervezet vezetőinek a fontos információk és a morális útravaló beszerzésére, hogy iskolai közösségünk fontos szerepet töltsön be a Rákóczi Szövetség helyi szervezeteinek térképén.

Futó Benedek, 12.b-s diák, a szövetség elnöke

Közösségi szolgálat iskolánkban

Az újraindult Premontrei Gimnázium célja – hasonlóan a két világháború között működő gimnáziumhoz – a teljes ember nevelése, oktatása. Ezért mások problémáinak megértése, a rászorulóknak segítése, mások értékeinek felismerése és az embertársaink iránti felelősségvállalás fontos nevelési célunk. A régi gimnáziumban is működött egy Szent Erzsébet Segítő Egyesület, amely hasonló célokat fogalmazott meg. Az egyházi iskolák egy részében korábban is létezett egy-egy évfolyamhoz kötött, több hónapon át tartó szociális segítő feladatellátás, amelyet 2005-től kezdve mi is bevezettünk a mindenkori nyolcadik osztályban. A 2012/2013. tanévtől kezdődően a tanulóknak már a köznevelési törvény értelmében kötelező 50 óra közösségi szolgálatot teljesíteni ahhoz, hogy 2016-ban kézhez kapják az érettségi bizonyítványukat. Iskolánkban az ötven órát – amelyből tíz óra bevezető és záró foglalkozásokra, szervezésre fordítható –, a kilencedik évfolyam második félévében és a tízedik évfolyam első félévében kell teljesíteni.

Ennek lényege, hogy minden tanuló többféle lehetőség közül választ magának olyan feladatot, amelyet a fogadó intézmény felnőtt képviselője felügyel és irányít. A tanári kapcsolattartás mellett végzett közösségi szolgálat általában heti 1 alkalommal délután kb. 2 órát vesz igénybe.

Egy félévben legalább egy, legfeljebb három területet kell megjelölni és kb. 20 óra tényleges szolgálatot kell teljesíteni. Az előírt óraszám tanítási időn kívül tömbösítve is teljesíthető.

Szeretnénk, ha a vidéki tanulók – a lehetőségekhez mérten – a lakóhelyükön végezhetnék ezt a közösségi szolgálatot, így Veresegyházon, Isaszegen, Mogyoródon, Kerepesen, Csömörön, Dányban, Pécelen, Bagon és Órbottyánban is vannak fogadó intézmények. Több budapesti intézménnyel is kapcsolatban állunk.

A tanulók jelentkezése alapján kialakítjuk a csoportokat és a közösségi szolgálatot teljesítő tanulókat iskolai kapcsolattartók segítik.

A közösségi szolgálat során a diákok naplót vezetnek, amelyben rögzítik, hogy mikor, hol, milyen időkeretben és milyen tevékenységet folytattak, valamint feljegyzik élményeiket, tapasztalataikat, majd ezek alapján készítik el a program végén a beszámolóikat.

Az első közös beszámolót ebben a tanévben decemberben fogjuk tartani. A csoportok képviselői az idei kilencedik évfolyamosoknak is be fogják mutatni az intézményeket, az ott folytatott tevékenységeket, ezzel indítva az új diákoknak a programot.

Közösségi szolgálatot a következő területeken lehet végezni:

Egészségügyi, szociális és jótékonyági, oktatási, kulturális és közösségi, környezet- és természetvédelmi, polgári és katasztrófavédelmi, közös sport- és szabadidős tevékenység óvodáskorú gyerekekkel, sajátos nevelési igényű gyermekekkel, idős emberekkel.

A fogadó intézmények:

Bartók Béla Művelődési Ház és Könyvtár, Tura; Bóbita Óvoda, Isaszeg; Csemetekert Napközi Otthonos Óvoda, Galgahévíz; Egyesített Szociális Intézmény, Gödöllő; Egyetem téri Óvoda, Gödöllő; Emberséggel az Emberért Közhasznú Egyesület, Süllyap; Fővárosi Önkormányzat Idősek Otthona, Gödöllő; Gödöllői Királyi Kastély; Gyengénlátók Általános Iskolája EGYMI és Kollégiuma, Budapest; Katonai Hagyományörző Egyesület, Veresegyház; Martinovics utcai Óvoda, Gödöllő; Napközi Otthonos Óvoda, Órbottyán; Napközi Otthonos Óvoda – Bölcsőde, Kerepes; Néri Szent Fülöp Katolikus Általános Iskola, Budapest; Önkormányzati Óvoda, Mogyoród; Párbeszéd és Kapcsolat Alapítvány, Budapest; Pest Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság, Gödöllő Katasztrófavédelmi Kirendeltség; Rákosszaba Főplébánia, Budapest; Sashalmi Manó Óvoda, Budapest; Rákosszaba Főplébánia, Budapest; Szalézi nővérek Oratóriuma, Mogyoród; Szent Imre Katolikus Általános Iskola, Gödöllő; SZIE MKK Botanikus Kert, Gödöllő; Szociális Alapszolgálati Központ, Csömör; VIFI Alapítvány (Váci Egyházmegyei Ifjúsági Iroda) - a Váci Egyházmegyéhez tartozó települések plébániái.

Sokan nyújtottak segítséget az iskolai rendezvények, versenyek szervezésében, az iskolai kert és rendi temető gondozásában.

A 2013/2014. tanévben új együttműködő partnerekkel is felvettük a kapcsolatot, ezzel is bővítve a lehetőségeket: Mezőgazdasági Eszköz és Gépfejlődéstörténeti Múzeum, Gödöllő; Városi Múzeum, Gödöllő; Pest Megyei Flór Ferenc Kórház, Kistarcsa.

A 2012/2013. tanévben a programban résztvevő diákok közel 2000 óra közösségi szolgálatot teljesítettek a 25 fogadó intézményben. 60 diák a nyári szünidőben is folytatta a segítő tevékenységet. Többen még a kötelező ötven óra teljesítése után is szívesen vesznek részt a programban.

Reméljük, hogy minden diákunk megtalálja azt a területet és intézményt a mára már több mint harminc lehetőség közül, ahol örömmel és sikeresen tudja teljesíteni a közösségi szolgálatot.

Kissné Papp Gabriella

A 2013 évi megemlékezés Kálmán hercegre

Tisztelt Ünneplő Közönség!

VIRTUTE VINCES – hirdeti a mai napig a Szent István Egyetem, eredetileg Premontrei

Szent Norbert Gimnázium déli homlokzatán olvasható felirat. A trianoni határokon kívül rekedt, tanári munkájukban ellehetetlenített, Gödöllőn új alapokról építkező kassai, rozsnói, nagyvárad premontreiek ezzel a változó korokban is szilárdan megmaradó igazsággal kívántak utat mutatni tanítványaiknak, kortársaiknak, az utókornak és talán saját maguknak is.

Mit is jelent ez a rövid, tömör latin üzenet? Magyarul annyit tesz: ERÉNNYEL GYŐZNI FOGSZ. A mai kor embere a győzelem szót érti, ismeri. Olyan világban élünk, ahol mindenki mindenhol győzni akar, a győzelem és a siker szinte szinonimákká váltak. Az erény szó viszont mintha kissé régiesen, idegenül csengene, mintha kezdene elhomályosodni a jelentése. Márpedig ha segítségre

szorulunk abban, hogy ezt a talán kikopófélben levő kifejezést újra megtöltsük tartalommal, a legmegfelelőbb személy, akihez fordulhatunk, az a daliás, ifjú férfi, Kálmán herceg, akinek a lovas szobra előtt ebből az ünnepi alkalomból összegyűltünk. Az ő élete minden szótárnál pontosabban megmutatja, mit is jelent valójában az erény.

Abban a korban élt, amikor a lovagi erények, a bátorság, a nagylelkűség, a bajban lévők megsegítése, a hit, a király és a haza védelmezése, az önzetlen, áldozatos szeretet fontos irányítói voltak nemcsak a szó szoros értelmében vett lovagoknak, hanem egyebek mellett az Istennek tetsző életet élni akaró királyi sarjaknak is. Kálmán herceg, II. András és Merániai Gertrúd fia, IV. Béla király és Árpádházi Szent Erzsébet testvére, halicsi király és horvát bán ezekhez az értékekhez igazította életét és döntéseit. Amikor bizonyos politikai, nemesi körök őt kívánták trónon látni fivére helyett, és a Bélával való – akár fegyveres – konfrontációra biztatták, ő ellenállt a hatalom csábításának, sőt mindenben támogatta és segítette bátyját, az új királyt. Amikor a premontrei szerzetesek megtelepedni készültek a felvidéki Jászóváron, nagylelkű adománnyal támogatta és tette lehetővé a monostor építését, ami a középkori viszonyoknak megfelelően nemcsak vallási, hanem gazdasági és kulturális értelemben is felvirágzást hozott a rövid idő alatt várossá fejlődő településnek és környékének. Amikor pedig a tatár seregek pusztító áradata tört be Magyarországra, az elsők között mondott igent Béla király hívó, a haza fegyveres védelmére felszólító szavára. Vitézül küzdött a túlerő ellen a muhi csatában, önmagát egy pillanatig sem kímélve kimentette bátyját a veszedelemből, amiért nagy árat fizetett: súlyos sebet kapott, és nem sokkal később belehalt sérüléseibe.

Meghalt, mégis győzött, hiszen életével és halálával a mai napig élő üzenetet küld nekünk, XXI. századi magyaroknak. Példája azt az üzenetet hagyja ránk örököül, hogy nem az győz, aki másokat eltaposva, az eszközökben nem válogatva hatalomra tör, hanem az, aki együttműködni, együtt dolgozni képes, aki még a háttérből is támogatni, segíteni tud másokat. Nem az győz, aki a saját meggazdagodását tartja szem előtt, miközben süket és vak marad a körülötte lüktető világ szükségleteire, problémáira, hanem az, aki azon munkálkodik, hogy a környezetében élők is boldoguljanak. Nem az győz, aki magas falakkal veszi körbe magát, nehogy baja essen, hanem az, aki akár a saját testét is védőfallá emelve védi, oltalmazza szeretteit és honfitársait.

Kálmán herceg mindezeket szem előtt tartva vívta meg az élet csatáit, így élt, és így halt meg, ezért magasodhat fölöttünk most is örökké ifjún és daliásan. Ezért érvényes ma is a gyermeknek és felnőttnek, ifjúnak és idősnek, férfinak és nőnek, civilnek és szerzetesnek egyaránt küldött üzenete, annak a két szónak az igazsága, ami akár az ő jelmondata is lehetett volna: VIRTUTE VINCES, ERÉNNYEL GYŐZNI FOGSZ.

Szőnyi Gergely

„Teller Ede titkára voltam”

– Darabont Tibor előadása –

Február 21-én, este hat órakor majdhogynem percre pontosan érkeztem vissza az iskolába, hogy meghallgassam a „Premontrei esték” keretében megszólaló Darabont Tibort, aki, mint kiderült, két premis diák édesapja. Be kell, hogy valljam, megérte, hogy ott maradjak, az este beváltotta a hozzá fűzött reményeimet.

Talán szégyen, de nem sokat hallottam előtte Teller Edéről, és kíváncsi voltam, milyen lehet egy híres emberről teljesen más szemszögből megtudni értékes információkat, nem csak a könyvekből, internetről, tanároktól, hanem valakitől, aki egyenesen „mellőle” jött: a titkárától.

Azt mondják, fontos az első benyomás. Darabont Tibort az első a perctől nagyon rokonszenves volt, barátságos, közvetlen, derűs és humoros személynek bizonyult, ifjúság-orientált, talpraesett és kedves jellege végigkísérte az előadást. Bizonyára hogy nem vagyok egyedül a véleményemmel, hiszen az első fél percben már feltett egy egyszerű kérdést, aminek a válaszáért ötöst lehetett kapni az adott tárgyból, és ez a „nagyvonalúság” az est folyamán csak nőtt. Kifejezetten hasznosnak találtam az elején a totót, hiszen így az előadás közben gyakran felelőzhettünk, hogy „jé, ezt jól tippeltem”, vagy épp: „ó, azt hittem, magyar népzene hallgatott inkább...”, és a végére már akaratlanul is megjegyeztünk néhány dolgot Teller Ede – vagy, ahogy Darabont Tibor nevezte, Ede bácsi – életéről, személyes dolgairól.

Mindent összevetve, az este hangulata az elejétől a végéig vidám és oldott volt, valóban másnak tűnt olyasvalaki szájából hallani Teller Edéről, aki személyesen ismerte, és nemcsak a hallottak alapján, hanem első kézből tud mesélni. A fizikust a lehető legpozitívabban mutatta be, őszintén beszélt az idős úrról, tisztelettel és szeretettel, mindenféle erőltetett álca nélkül. Az este emléke határozottan pozitív benyomást keltett bennem.

Király Dóra, 11.c

Gólyatábor 2013

Azt már az elején leszögezhetjük, hogy egy remek táborot hagyott ki az, aki nem jött el az ideai Premis Nagytáborba. Augusztus 5-től 9-ig a csobánkai Cserkészparkban töltöttünk öt remek napot.

Gólyaként nagy lelkesedéssel vártuk a tábor kezdetét, azért, hogy végre összebarátkozzunk az új osztálytársainkkal és megismerjük a felsőéveseket. Történtek meglepő és vicces dolgok is: mikor az egyik srác beledobott a medencébe vagy mikor se szó, se beszéd lelocsoltak minket egy üveg vízzel, eléggé meglepődtem. Végül is erre nem számít az ember. Persze aztán hamar beleszoktunk a premis gólyák életébe, hisz ott az ehhez hasonló esetek mindennapivá váltak. Az első napot ismerkedéssel töltöttük, ekkor már az is kiderült, hogy az egész tábor Harry Potter témájú lesz. Ehhez híven beosztottak minket négy csoportba, a Roxfort négy házának megfelelően. Majd a

tábortúznél folytatódott a program. Ilyenkor mindig együtt nevettünk és énekeltünk. Volt, hogy néha csillagnézéssel ütöttük el az időt, de végül 11 órakor mindenkinek vissza kellett mennie a hálósobájába és kialudnia magát. Erre szükség is volt, hisz egyik nap például egy kimerítő túrán vettünk részt, arról nem is beszélve, hogy időközben eltévedtünk párszor, így a röpké 15 perces sétából egy laza 2 órás túra kerekedett. Egy lelkigyakorlaton is részt vehettünk, ami nagyon érdekes volt.

Az egész tábor alatt a négy ház egyfolytában versengett egymással. Erre akadt is lehetőség bőven, például a kvíddics meccseken, Ki mit tud?-on és Trimágus Tusán. Végül sajnos nem a Hollóház (egyébként ez volt a legjobb ház – enyhe elfogultság beszél belőlem), hanem a

Griffendél lett a nyertes. Utolsó este a takarodó kicsit kitolódott. Táncház, az öregdiákok Wan Way rock koncertje és egy buli vette kezdetét, így még tudtunk közösen egy utolsót tombolni. Másnap, míg a buszra várakoztunk, még két pussy-fight mérkőzés zajlott egymással párhuzamosan.

Úgy érzem, megérte elmenni ebbe a táborba, hisz az osztályok jól összekovácsolódtak az öt nap során, és itt történt az a bizonyos incidens, ami miatt a 9.ny osztály védjegyévé a szén vált.

Penelopé (Tóth Eszter), 9.b

Amit nem vehetnek el tőlünk! – Tátra-túra 2013

Október 19-e szombat, reggel 6 óra. A többség ilyenkor még békésen húzza a lóbórt világmegváltó álmokat kergetvén, mások a reggeli kávéjukat szürcsölgetik a Magyar Nemzet legfrissebb száma mellett, megint mások gabonapelyhet ropogatnak a TV előtt ülven... de mi nem!

A Premontrei Gimnázium előtti parkolóban 50 lelkes diák várakozik a buszban az utazás megkezdésére. A cél - mint már előttünk sokak számára - a Magas-Tátra. Röpké 5 és fél órás buszút után végre megérkeztünk Ótátrafüredre. Elgémberedett tagjaink bejáratására, valamint gyors első napi bemelegítésként szinte szaladva mentünk fel a Téry menedékházhoz (ez kb. 3 órát vett igénybe), ahol aztán a kellemes melegben kifacsartuk enyhén átázott pólóinkat,

pulcsijainkat, majd egy pohár életet adó forralt borocska felhőrpintését követően visszaindultunk a buszhoz. Az esti órákban érkeztünk meg Pod Lesomba, az Autis Hotelbe, ahol is a szállásunk volt. Épp csak elfoglaltuk szobáinkat és szusszantunk egyet, el is jött a vacsora ideje. Természetesen az étvággal nem volt probléma. Sanyi bácsi 11 órás takarodót jelölt ki, de csak kevesekben maradt annyi energia, hogy addig fennmaradjanak.

Így jött el a második nap. A svédasztalos reggeli után elképzelhetetlennek tartottam, hogy valaha is éhes leszek még – mint utóbb kiderült, nagyot tévedtem. Ótátrafüredről a Panoráma úton keresztül a Sziléziai menedékház felé vettük az irányt. A Panoráma út nem véletlen kapta ezt a nevet. Ahogy a fákat egyre inkább magunk mögött hagytuk, a táj egészen elvarázsolt mindannyiunkat. A törpecserjék mindent betakaró zöld szőnyege, a hegyek, tetejükön fehér hósípkával, még följebb a felhők lomhán sodródó, gomolygó végtelenje megkoronázva a nap szikrázó sugaraival a legboldogabb teljesség érzését keltik minden túrázóban. Kellően elfáradtunk, mire elértük a menedékházat, de rövid pihenő után mentünk is tovább. Kisebb-nagyobb tavakat és vízeséseket elhagyván már jócskán hóban gázolva érkeztünk a Lengyel-nyereghez. Innen már csak a legbátrabbak mentek fel a Kis-Viszoka névre keresztelt nagyjából 2400 m magas csúcsra. A kilátás magáért beszélt. Az elengedhetetlen csúcscsoki és egyéb korábban vásárolt édesség/rágcsálnivaló elfogyasztását követően indultunk vissza a menedékházhoz. Bár a lefelé út nehezebbnek, sőt néhol életveszélyesnek tűnt, mégis problémamentesen, jó tempóban, hamar teljesítettük. A Sziléziai háztól aztán egy aszfaltozott úton caplattunk le a völgybe (a megtett szintkülönbség meghaladta az 1200 m-t!), ahol a busz már várt ránk, és visszavitt a szállásra. Egy újabb csodás vacsorát követően mindenki visszavonult a maga szobájába, és beszélgetéssel, pihenéssel, vagy bármi egyéb módon ültette el az időt, egészen takarodóig.

Utolsó nap a Csorba-tavat látogattunk meg, ahonnan tovább gyalogoltunk a Poprádi-tóhoz. Napsütés, elbűvölő környezet és friss hegyi levegő. Kell ennél több? Ám ekkor Sanyi bácsi felvetett egy újabb kihívást: aki előtte ér fel az Ostrava-hágóra, az jövő nyáron jutalomban részesül. Több se kellett, szédületes sebességgel vetettük magunkat a hegyoldalnak. Kezdetben kizárólag köveken haladtunk, könnyen ment minden. Hozzávetőleg a táv felénél járhattunk, amikor a talaj egyre jegesebbé s csúszósabbá vált, a szél feltámadt, a kezdeti lendület hamar megtört, a tempó csigalassúságúra változott. Minden egyes megtett méterért megharcoltunk az elemekkel. Végül felértünk, néhányan ráadásul a tanár úr előtt! Az orkán erejű szélnek

köszönhetően szó szerint felemelő érzés volt minden fenn töltött másodperc, de sokkal tovább senki sem maradt, mint amennyit feltétlenül szükséges volt (néhány csoportkép elkészítéséhez, valamint hasonló számú tábla csoki betermeléséhez szükséges idő). Pár órával később már ismét a busznál találtuk magunkat indulásra készen. Egy utolsó pillantás beszállás előtt, majd fájó szívvel, de élményekben gazdagon hagytuk magunk mögött a Magas-Tátra

hegyvidékét.

Nagyon szépen köszönjük Sanyi bácsinak, Pista bácsinak és Erzsi néninek a szervezést és az egész túrán való odaadásukat, illetve a buszsofőr Laci bácsinak, hogy biztonságosan oda- és visszahozott bennünket, nélküle nem valószínű, hogy messzire jutottunk volna.

Orbán Előd, 11.a

Gólya, gólya, gilice...

Idén október 25-én a Nap megvirradván izgatott gólyákat látott közeledni iskolájuk felé. Ezen a napon ugyanis gólyabál volt készülöben a Premontrei Gimnáziumban, mely minden évben kiemelt esemény nem csak az avatás előtt álló frissen felvettek és szüleik, de a már több-kevesebb éve az iskolához tartozó premis diákok és tanárok számára is. A Diákönkormányzat erre a feladatra vállalkozó tagjai Dékány Kinga diákönkormányzati elnök vezetésével már mintegy

hónapja azon dolgoztak, hogy ez a nap felejthetetlen legyen mindannyiunk, iskolánk egész közössége számára. A nap folyamán, mintegy elővételezve a közelgő események izgalma, az újdonsült premis gilicék arcaikra megkapták jelvényüket, az immár tradicionálissá vált „G”betűket. Ez a jel nemcsak kiválasztotta az ünnepeket a többiek közül, de fel is készítette őket: a délutáni bálban mindenki rájuk lesz leginkább kíváncsi, ez a nap valójában egészen az övék.

A délután eseményei 16:00-tól kezdődtek a „B” épület aulájában, ahol kicsik és nagyok, szülők és tanárok izgatottan és érdeklődve várták a gólyák – vagyis a Szabóné Varga Katalin tanárnő által vezetett 5. a osztály, a Virág Ágnes tanárnő összefogta 9. ny osztály és a Brassay Ágnes tanárnő irányította 9. c osztály – produkcióit. A színvonalas és lelkes bemutatkozásokat követően a 10. a osztályosok Lágymányosi Anikó vezetésével a gólyaeskü letételhez és ezzel a vérbeli premis diákká váláshoz vezető szűk ösvényt jelöltek ki a gólyák számára. Az egyéni és közösségi feladatokban megmutatkozott új osztályaink már most meglévő és az évek során reményeink szerint még tovább erősödni képes összetartozás-tudata éppúgy, mint a vállalkozó kedv vagy a kreativitás, lett legyen szó akár versfaragásról, akár szájjal és lábbal való festészetéről, vagy éppen az egymás nyakába tett lábbakból kialakult osztálykigyók versenyfutásáról. A beavató feladatokat minden osztály sikerrel teljesítette, a mini versenyben idén a 9. ny osztályosok győzedelmeskedtek. Az egész iskola közössége nagy ovációval fogadta a gólyaeskü már szokott formációban és keretek között történő letételét és a gólyaetetés elmaradhatatlan szertartását is. Miután ki-kifelfrissíthette magát egy kis szendviccsel, üdítővel, palacsintával vagy süteménnyel a végzősök vezette büfében, a programok sorát immár az estébe hajlóan az iskolánkban időző koreai vendégdiákok rövid bemutatkozása folytatta. Produkciójukat élőzenés moldvai táncház követte iskolánk egykori tanára, Szengyel István tanár úr vezetésével. Kicsik és nagyok, szülők és tanárok együtt járták a közösségteremtő körtáncokat; szinte kicsinek bizonyult az aula a sok lelkes táncolni vágyó számára. A táncház vérpezsdítő muzsikáját követően még mintegy másfél órán keresztül táncolhattak az arra vágyók régebbi és újabb idők zenéire.

A bál esti zárásakor felhangzó TV Maci dallama reményünk szerint egy olyan délutánt zárt le, mely maradandó élményekkel gazdagította iskolánk közösségének minden tagját, s mely lelkesítő indítást volt képes adni új növendékeink számára minden a Premiben rájuk váró további élményt

megelőzően.

Ángyán Péter

Interjú Takácsné Elek Borbálával, Bori nénivel, a 2012/2013-s tanév év tanárával

Fejezd be kérlek a mondatot, a tanár olyan, mint....

Azt gondolom, mindenki azt a befejezést várja, hogy a tanár valami világító, irányt mutató személy, de nekem csak az jut eszembe, hogy a tanár olyan, mint a bányaló. Van a napoknak egyfajta monotonitása, és ebből nehéz kitörni. Ráadásul a társadalom minden problémája leképeződik a gyerekekben, és tanárként szeretnénk legalább helyi szinten megoldást találni. Ugyanakkor sajnos képesek vagyunk ebből mindennapi, mechanikus dolgot csinálni, ami egy tanár számára nem előnyös. Ebből a bányaló állapotból kiút lehet, ha a tanítás nem rutinszerű munka, hanem mindennap meg tudunk újulni egy kicsit, akár a munkánk technikai kivitelezésében, akár új kihívások menedzselésében, akár egy-egy gyerekkel folytatott beszélgetés kapcsán.

Neked személy szerint volt olyan tanárod, akire csodálattal emlékszel vissza?

Én nagyon szerencsés voltam, mert mindig akadt olyan ember az iskoláim során, akiket valamiért tiszteltem, és ma is felnézek rájuk, bár a többségük sajnos már nem él. Általános iskolában egy szlovák (akkor csehszlovák) határ menti kis faluban jártam, az Isten háta mögött. Itt élt Feszty Masa néni, Jókai unokája, akire mint gyerek mindig csodálattal néztünk püspöklila széles karimájú kalapja, kabátja, hosszú fehér haja és festési módszere miatt. Itt tanított Zergi Benő bácsi, aki erdélyi származásuként a második világháború alatt a székelyekkel harcolt a Kárpátokban. Az ő történetei elevenedtek meg számomra Wass Albert regényeiben. Aztán a gimnáziumi éveimet Ózdon, a nagy munkás városban töltöttem, ahová a rendszerrel valamiért szembekerült tanárokat politikai nevelés végett idehelyeztek. Nekem szerencsém volt még a nyolcvanas évek elején két-három ilyen nagy egyéniséggel találkoznom az iskolában, akikre ma is felnézek: Farkas Géza bácsi, aki történelmet tanított, és a kezembe adta Hóman-Szekfü-féle hat kötetes Magyarország történetét, hogy ezt kell tanulni. Takács Józsi bácsi, aki íróként irodalmat tanított nekem, és az 1948-as Válaszban olvashattam először Illyés Gyula: Egy mondat a zsarnokságról c. versét. (Ezek a nyolcvanas évek elején nagy dolgok voltak!) Mindketten olyan meghatározóak voltak életemben - a tanítási módszerük, a gondolkodásra tanító egyéniségük, emberségük, karizmatikus személyiségük -, hogy mondhatom, miattuk lettem magyar-történelem szakos tanár.

Mi a legszebb élményed tanárként?

Azt gondolom, hogy egy tanárnak mindig nagy öröm, ha olyan diákokra lel, akik szeretni tudják az ő tárgyát, és esetleg még azzal is mennek továbbtanulni. Egyik tanítványom, mikor elköszönt tőlem, a következő idézetet adta át nekem: "Nem az a mester, aki megtanít valamire, hanem, aki megihleti a tanítványt, hogy legjobb tudását latba vetve fölfedezze azt, amit már addig is tudott." (Paolo Coelho) Ha ennek csak egy kicsit is meg tudok felelni, azt gondolom, jó úton járok.

Mit vársz a jövőtől? Milyen terveid vannak?

Talán, hogy mindig tudjak megújulni, változni a diákok mentalitásához, ne "szakállasodjam" meg ezen a pályán, mindig tudjak új kihívásokat találni, ne legyen számomra a tanítás rutin, mert akkor elvesztem. A változásokkal fel tudjam venni a versenyt, mert csak akkor tudok a fenti idézetnek újra és újra megfelelni.

Vancsó Éva

A 12 órás foci

Idén is megrendezésre került a hagyományos őszi sportnap, a 12 órás foci. Minden valószínűség szerint rekordszámú csapat nevezett: a kisfiúknál 5 csapat jelentkezett, melyek közül a 8.a került ki győztesen (ne feledkezzünk meg a hősiesség második helyezett 5.a-ról sem!), a lánybajnokság 12 csapatából a 10.a győzedelmeskedett, míg a nagybajnokságban a 12.a csapata hódította el a trófeát, 17 másik együttest előzve meg. A torna idén több újdonsággal is büszkélkedhetett: négy pályán játszhattak a csapatok, egy új formátum szerint bonyolódott le a nagybajnokság meccsei, és immár erről a rendezvényről is hivatalos pólóval térhettek haza a résztvevők, persze csak egy aulában tartott koncert után.

Pintér Richárd, 12.a

Impresszum

Szerkesztők: Mayer László

Vancsó Éva

Szarka Sára

Lektor, korrektor: Szűcs Ágnes

Kiadó: Szent István Egyetemi Nyomda, Gödöllő, 2013. november 12.

A 2013. II. félévének Öregdiák Körlevele ezúttal egy különleges Melléklettel is kiegészült. A *A Bellum Tapiricum* című hősi eposzhoz egy volt diáktárs, Várady-Brenner András fűzött rövid magyarázatot.

...száll az ének szájról szájra...

Konviktusunknak is meg volt a maga regevilága. Ennek képezte részét a *Bellum Tapiricum*, a Tapírháború is. Ez a regevilág szájról-szájra terjedt, évről-évre terebélyesedett.

Koszorús költőnk, Sármezey Árpit, talán a Rege a csodaszarvasról analógiájára, ez ihlette meg. Valóság tartalma ennek is annyi, mint a Csodaszarvaséneké. A Tapírok a Premontrei Rend jobb sorsra érdemes növendékei, egyetemi és főiskolai hallgatók, még szerzetesi örökfogadalmuk letételét megelőzően. Ismertetőjelük a (még) fehér cingulus. Balsorsukra, a Rend pedagógiai elveinek megfelelően, tanárrá válásukat megelőzően próba tanításra-nevelésre voltak kárhozhatóak, amit vasárnaponként Gödöllőn a Konviktus „jól nevelt” és „tisztelettudó” növendékei között gyakorolhattak. Akik mindent megtettek vasárnapjaik megkeserítésére.”

A hősi eposz azonosítható szereplői

Tapírok:

Balázs: Szabó Balázs

Colostok Gáspár: Gáspárdy Ödön

Lécfalvi tapír: Rétfalvy Győző

Vakarcstermet Gergely: Rácz Gergely

Tanáraink:

Malacka: dr. Gerinczy Pál prépost-prelátus úr

Kárminsínú Imre: dr. Paulay Imre rektor úr

Jámbor Teve Bernát: Kumorovitz Bernát igazgató úr

Jó Lóri bácsi: dr. Szópek Lóránd ig.helyettes

Párizst járó Asztrik: dr. Gábrriel Asztrik igazgató úr

Hatalmas Konrád: dr. Stefáncsik Konrád

Tükörféjű Dzsozsi: dr. Szombach Godehárd

Kóró Károly: dr. Balyi Károly

Mindentrontó Stüsü: Makay Norbert

Pedáns Vili bácsi: Bacsó Vilmos

A Hit szónoka: Knüppel Ottokár

Kúpfej: Tauszik H. József

Dugó, karmester: Kovács Kolos

Koloman von Bernát: dr. Bernáth Kálmán

Radil: dr. Bánk László

Egyéb:

Sólyos Pepi néni: Salvatoriánus apácafőnöknő

Portás, tűzoltóparancsnok: Hoffmann János

Pergőnyelvű Józsi: Orosz Joszi bácsi, pedellus.

Cubák, Borzas, Gyengédlelkű Malvin,

Sziromlelkű Jóska, Furfangos Ottóka: az 1942-es osztály tagjai

MELLÉKLET

BELLUM TAPIRICUM

hősi eposz,

írta: Sármezey Árpád konviktor
a Gödöllői Premontrei Gimnázium
7. o. tanulója, anno 1942

Előhang

Hullatja levelét Fácános akáca,
Terítve hatalmas rétegben alája;
Én az avart járva, tűnődve megálltam,
Egy WC papírra ezt írva találtam:

Óh, hatalmas Konrád, te krónikás mester,
Minden történésznél magasabb egy fejjel,
Éjjeli sötétben rőten izzó orral,
Jegyezd e betűket vöröstintás tollal,
Én szerény tollamnak adjál erőt kérlek,
Hogy a véres harcról szólhasson az ének,
Mely még a mitikus időkben ment végbe,
S lett a tapíroknak fényes dicsősége,
Víg konviktorságnak gyászosan a veszte,
A győztes a rabigát reájuk ereszte.
Mint folyt le a nagy harc egy nap és egy éjjel,
Mostan eléneklek, írd, ne hulljon széjjel.

I. ének

melyben elmondatik a harc kiindulása

A derekán járunk már N. év őszének,
Ez időben jönnek a nagy események
Vasárnap délután a szörnyű őszi sárba
Hajtják ki a csürhét üdítő sétára.

Két jámbor tapír, még csak fiatalja
Százhusz konviktorhoz lett fegyőrül adva.
Lassan vergődtek a mély latyakban által,
Ajkaikon ékes nagy káromkodással.

Nézzünk egy percre a két úr külsejére,
Egyik hallgat Duda, másik Balázs nevére.
Mindkettő különben igen jámbor állat,
Sajnos szegényeknek gyorsan bedudáltak.

Zúg a konvikturnép: minő piszok gazság,
Hogy méteres sárban mindünk járnai hajtják:
Zúgolódtak többen tapírok rezelték,

Jaja, még fellázadnak, mi baja ezeknek.
A zúgolódás már nagy arányba ugrott,
Futásnak eredtek a felsőbb csoportok.
Harminc jó konviktor bement az erdőbe,
Mondták a tapírok, botrány lesz belőle.

Óriás bikacsökkel cserdített a Balázs,
Duda tapír fűjt egy öblös kanászdudát,
De a sereghajtók eredményt nem értek,
S ezzel bevégeződik már az első ének.

II. ének

melyben elmondatik a tapírok jelentkezése

Hazaérve Balázs s Duda sebbel-lobbal,
jelentést megtenni hosszú lógó orral.
Szepegéssel menván a rektor elébe,
Mivelhogy meglógott a társaság krémje.

Kopogtak az ajtón s mondták, hogy „szabad”,
De biz noszogatta egyik a másikat.
Végül az elszántabb, a Balázs belépett
S reszketve jelenté: harmincan megléptek.

Rektorral a világ kettőt-hármat forgott,
Felugrott, csuszkált, majd hosszasan vonaglott,
Krakogott is egyet s hozzá még köhhentett,
Mintha azt gondolná ezeknek elmentek...

De látta, hogy Balázs arca igen komoly,
Gyorsan megfagyott a mézes mázas mosoly,
Aztán kiereszté falrengető hangját,
S üvöltve leszidta adta két tapírját.

„Idétlen jószágok, két ügyetlen kajla,
Nem tudtok vigyázni százhusz konviktorra?
Ha az én kezemben egy szál vívókard van,
Ifjúság, személyzet megtörik alattam.”

Szólott s a tapírok csendesen pümpögven
Igen meghatódtak sóhajtást eresztvén,
S így kirúgta őket rektor a szobából.
A második ének im igen bezárul.

III. ének

Szattyánbőrű Imre intézkedni kezdett,
S feltelefonálta gyorsan Budapestet.
A Norbertínumba a tapír kezekbe
Behívót menesztett, jöjjenek sietve.

Gyültek a tapírok szörnyű harci zajjal
Jöttek Gödöllőre első BHÉH vonattal.
Külön szalonkocsit kapott a hadsereg,
Közeledésüktől a rendház is megremeg.

Az ambiciózus superférfi Imre
Figyelme kiterjedt az otthoni seregre.
A hadi állapot itten általános,
Szirénát szólaltat idős Hoffmann János.

A tanári karnak apraja és nagyja,
De még a kocsinak sánta öregapja,
Mind besorozódott a nagy hadseregbe,
Majd a fegyverosztást kezdték el sietve.

Kék Légo sisakban mind-mind a tanárok,
Ilyen gárdát még a Don kanyar se látott,
Ragyognak a szemek, dagad a sok izom,
Van kinek a karján, van kinek a hason.

Csupán tükörfejú Dzsozsi jára pórul,
Feje bubján kicsiny rohamsisak szorul.
Szörnyű jajsavára hogy is kezdjek szólni,
Kalapáccsal rohant pergőnyelvű Józsi,

Kettőt rája húzott, leesett a sisak
Haj de nem találtak neki nagyobbakat.
Végül Hoffmannónak, az Istennek hála,
Volt egy nagyobb fajta ülőfürdő kádja,

Ezt oszt felkötözték kitűnően festett,
Egy tisztelendő sem volt nála fessebb.
Készen állt a had már, jött az esti alkony,
Szegény lázadóknak Isten irgalmazzon.

IV. ének

melyben megszemléltetik a konviktor tábor

Látogassuk meg a büszke pártütőket,
Kik az erdőszélen már tábort ütöttek.
Hatalmas tűz mellett készülnek a harcra,
Hősök ők és bátrak, reszkess tapír banda.

Indul egy pilóta felderíteni szállván,
Beköte a véget mindkét nadrágszárán.
Társi szalmaszálon gázt pumpálnak belé,
Igy oszt elszármazhat az erdőség fölé.

Tüznél áll a másik nyurga szegény legény,
Nyakkendőt old éppen hatalmas gégéjén.
Ez lesz a vezér is, izmos büszke termet,
Egész jól beillik kolompos ökörnek.

Ott van még a többi, Cubák és a Borzas,
Ha ezek rádhúznak akkor Isten hozzád.
Gyöngédlelkű Malvin, szíromlelkű Jóska,
Lepényfű barátunk, furfangos Ottóka.

Oh és még hány, dicső, győzném felsorolni,
Okosabbnak látom inkább abbahagyni,
Mindegyik fűtykőst vág, masszírozás vár ma,
Harckedvtől viszketet tapírkoponyákra.

Készül ez a tábor alaposan, láttuk.
Nézzük, mit csinál a tapíroknak pártjuk.
Rettenetes hangon süvít a sziréna,
Véres összecsapás lesz az erdőn még ma.

V. ének

melyben leíratik a pokol

Indul már a sereg, de egy pillanatra,
Kárminsínű Imre viszi a pokolba.
De ezt a pokol szót senki se ferdítse,
Értendő alatta rendi borospince.

Csámcsog a tapírnép, s rá nagyon fűjtat,
Előre szimatol szagára a bornak.
Sokat használt zárban kulcs kétszer megfordul,
Rohan a tapírnép fűtve izgalomtól.

Dörgő szavú Imre inti őket rendre,
Sípszón sorakoznak mind-mind kettősrendbe.
Poharakat kapnak s majd minden hordóból
A sok szomjas tapír jó nagyokat kóstol.

Egy mégis kivétel, ritka nagy karakter
Limonádét élvez sztoikus örömmel.
Szeme megvetően e népség felett jár,
Rádismerek rögtön jó Colostok Gáspár.

Mikor néhány tapír kéket, zöldet látott
S emellett duplának e cudar világot,
Jött a hit szónoka itt az ifjúságnak,

S oly csodás volt hangja, hogy mindent ki-
hántak.

Hamar józanodtak s beálltak a sorba,
Úgy üldözte őket Szemforgató hangja.
Amikor felértek, álltak hadirendbe,
S jöttek a vezérek meg a seregszemle.

VI. ének

melyben a seregszemle történik

Óh adj erőt Múza vad fegyvercsörgésben,
Harc alakok közt ne remegjen térdem.
S hogy tudhassak írni, ne remegjen csülköm,
Mikor riadóra fujnak már a kürtön.

Elsőnek felvágta a sárga remonda,
Ismertem már régen még első koromban,
De ilyen tüzesnek még soha sem láttam,
Kényesen trappolt a trágyás taligában.

Nem vitt a taliga holmi kupac trágyát,
Kúpféjű Kannibál volt az ki rád állt.
Mint egy harci szekér a véres porondon,
Úgy vágatott Kúpféj, hogy sorakoztasson.

Neki sem jutott már sisak a fejére,
Hiszen kúpféjt hordotta nyakán szegényke.
E szépséghibáját, hogy leküzdeni tudja,
Egy hatalmas tölcseért húzott a nagy kúpra.

A szava felharsant. és jött a tapír banda,
Meglehetős nagy zajt, kavarodást csapva.
Duda tapír lett a század trombitása,
Balázs a vezékart büszkén dirigálta.

Kühlentoler Péter lett rohamgyalogság,
Lécfalvi tapírt a híradókhoz osztják.
Idétlen tapír és vele Szidor Ákos
A szanitécekhez nyertek beosztást most.

Vakarcstermet Gergely, mint újdonsült nagypap
A műszakiakhoz kocsis beosztást kap.
S hogy vígan csendüljön fel a nóta s az ének,
Dugó karmesterként lépett az egésznek.

Aztán sorakozik az idősebbik része,
Műszakiakhoz jön a rendház két véne.
Két hatalmas fülel pedáns Vili bácsi,
Légi fülelőknek dolgát fogja látni.

Tündöklő fejével a hosszú orrú Cimbi,
Fényszóráként fogja az éjt elsöpörni.
Mindkettőjüket a stráfkocsira tették,
S hozzá ellensúlynak még jó Szafaládét.

Stráfkocsit követi izmos Kóro Károly,
Hatalmas dinamó berreg a jobbjaól.
S közben hátraszól, míg súlyos terhét viszi,
Ne rendetlenkedj ott mindentrontó Stüsz.

Nem szeretlek látni magam körül téged,
Elrontod még ezt az egy utolsó gépet.
S Tüsz meghúzódik, mert fél ő jó Kórótól,
S közben nagyot kostol egy üveg fixirsóból.

S a stráfkocsi nyomában tank zúg fel a hegyre,
Kocsis Jóska az, ki büszkén feszít benne.
Utána hullámszik jámbor teve Bernát,
Ő nagyon szereti a férfias tornát.

Párizst járó Asztrik közénk nem állott,
Megveti ő e sok barbár longobárdot.
A civil tanárok jönnek seregével,
Radil viszi őket, aki mindig stréber.

Igy fest hát a nagy had, s ezalatt az Imre
Figyelme terjed az otthoni seregre.
Telefon mellett ül szobájában Hoffmann,
Hogy olthasson rögtön, ha Imre fellobban.

A lukasfejű pedell ügybuzgóan vágta,
Fegyverhordozója izgatójának.
Három pecsétnyomót cipel a kezében,
Jaj, csak ne kerüljön gazdája elébe.

Budafokról jött a harci zajra hozzánk,
Szeretett tanárunk Koloman von Bernát.
S mert a diákokra árulkodni szeret,
Kémek között viszi ő a főszerepet.

Ezúttal nem bújkál a moziajtóban,
Nem is leskelődik templom folyosóban,
Hanem fák között a bokrok alatt lapulva,
Vigyáz minden egyes hadi mozdulatra.

Igy ezután lassan vége lesz a sornak,
Mennek a vitézek a sötét Fácánosnak.
Lesz itt vérhullatás idején az ének,
De már erről nem szól a hatodik ének.

VII. ének

A trombita zengett, a kürtök recsegték,
Igy kezdte a harcot serege Kúpféjnek.
Bög a konviktorhad, tapírvért iszunk ma
S fűgykösét forgatva száguld fel a harcra.

Megijedt e hangra egész tapírsereg,
De jó Kúpféj bátor s a szíve nem remeg.
„Mind hozzám tapírok!”, bátran ezt kiáltja,
Ostornyéllal ráhúz sárgaszín lovára.

Már erre a sárgát elhagyja a flegma,
Nagyot nyerített s a farát égne dobta.
S ezután nem nézte, hogy merre is vágta,
Vitte neki Kúpféj konviktor hadának.

Konviktorok népe meghátrált egy percre,
Kúpféj kannibálnak megjött így a mersze.
Ütött, hadakozott, haj de nem sokáig,
Lázadók közül egy dalia kiválik.

Két hatalmas fütykőst szorongat markában,
Ütést osztogat a tapír koponyákra.
S megjött bátorsága a konviktor hadnak,
Bömbölő tapírok nyaka közé csaptak.

Curukkolt a tapír ész nélkül és gyorsan,
De az üldöző had nem követte nyomban.
Elfáradt mindkét fél a kemény csatában.
Ezt a kis szünetet Gáspár kihasználta.

Elkezdett beszélni, hogy csak röviden szól,
De biz másnap estig is eltartott abból.
Beszélt békülésről, hirdetve sok elvét,
Mig végül lefogták s a száját betömtek

*VIII. ének
melyben elmérgesedik a harc*

Néma volt már Colstok midőn másnap este
Harci tűz lobbant fel mindkét hadseregre.
Bőszen dübörögtek fekete homályba,
Hisz nem mászott Dzsodzsi az uborkafára.

Igy azt holdfény nélkül ment a csata végbe,
Mert stráfkocsin ült a ragyogó hold fénye.
Ám rohamsisakja messzire ellátszott,
Mint foszforos óra villódzott, sugárzott.

Mostan Kúpfej támad népes seregével
Indul a rohamra Külentáler Péter.
Fene tapírcsorda zúg utána nyomban,
Külentáler elé Cubák Jóska toppan.

Fütykösét forgatva a markát pökdösve,
Külentáler majdnem lezökken a földre.
Azután erőt vett rezgőijedelmén,
S végül egy hatalmas fohászt megeresztvén,

Fegyverét emelte, hogy Cubákat sujtsa,
Az nem jött zavarba s altesttájon rúgta.
Szörnyű fájdalmában összeroskadtt Péter,
Szanitécek jöttek s kórházba vivék el.

Igy irtódott ki a rohamcsapat magja,
De Kúpfej csapásit még szaporán adja.
Koppant a golyó és kilukadt a sisak,

Kannibálnak feje cipónyira dagadt.
Kerengett és szédült, lova elragadta,
Tört a konviktorság vad diadalzajba,
De utolsó percben, mint leszálló angyal

Ugrott Vonag Leó hajlós vívókarddal.
Pimasz gazemberek, majd csinállok rendet,
Vagdalkozás közben ily szónoklatba kezdett.
De jó ádámcsutka a sereg vezére,
Nagyot odahúzott muskátli fejére.

Annyit nyöghetett csak, hogy fene belétek,
S azok hozzáláttak a tapírüldözéshez.
Elöl futott Kúpfej trágyás taligába,
Nagyokat csapkodva a jó remondára.

De a konviktorság ott követte nyomban,
Közbe nagy kárt téve gyalogtapírokban.
S néha-néha majdnem, hogy őt is elkapták,
Zúgtak a gesztenyék, mint a kézigránát.

*IX. ének
melyben leíratik Pepi néni*

Ezalatt odabenn készültek a házba,
Győzők sebesültek fogadtatására.
Nagy a sürgés-forgás, alig győzzük nézni,
S mindközül kiválik súlyos Pepi néni.

Alakra valóban heroikus termet,
Egész jól beválna gárda őrmesternek.
Hátmég ha ereszti öblös vastag hangját,
Vigyázzba állítja az egész klauzúrát.

Hová lép, nyomában még a fűszál sem nő,
Pontosan így néz ki Pepi obesternő.
E jámbor asszonyság a harctérre méne,
Hisz a harcolóknak friss gyümölcs is kéne.

Balkezében tartva helykönnyen lóbált,
Hatalmas kosárban jó ötmázsa almát.
Fegyvert ugyan nem vitt semmit a kezében,
Hisz nem tart vérontást az ő szelídsége.

Döngő nagy léptekkel a kapun kilépett,
S riadt dobbanása lőn akkor szívének.
Szemeit dörgölte nagy csodálkozásba,
Előtte kavargott a tapírok futása.

Mind amerre látott futott le a dombrul,
Pepinéni ugrott a nagy fájdalomtul.
Domb aljához érve rettentőt kiáltott:
„Tapírok! Megállni! Majd rendet csinállok!”

*X. ének
melyben Pepi néni eldönti a csatát*

Izmos karján ingét könyékig feltúrte,
S közben egy hegyeset sercintett a földre.
S azután hónaljig benyúlt a kosárba,

S onnan egy nagy marék almát kihalásza.
Szembezdült vele a nagy konviktor csürhe
Zilált tapírfalkát árként elsöpörve.
Pepi bögött ismét: „Na konviktor banda
Velem álljatok ki élet halál harcra!”

Azzal elzúditott egy jó marék almát,
Kettő, három rögtön meg is adta magát.
Némelye egynéhány gesztenyét eldobott.
De hamar kidőlnek mind a konviktorok.

Mert hullott a nyakukba csőstől is az alma,
Attól azt' kavargott mindeniknek gyomra.
S kik küzdöttek bátran nem hátrálva harcból,
Mindjét szétkergette a szörnyű alma undor.

Mire elfogyott az almából négy mázsa,
Minden konviktor már térdelve kiálta,
Hogy szüntessék meg a szörnyű almazáport,
Hisz napi menüben az vagy ötször már volt.

Közben a tapírok előmerészkedtek,
Pepi néni erre almatüzet szüntet.
Hősi ordítással nagy büszkén elfogták,
A dicsően harcolt hős konviktor bandát.

XI. ének
melyben leíratik a tárgyalás

Kúpféjék győztesen ítékezni kezdtek,
Azaz nem is Kúpféj, de az öregebbek.
A tornateremben gyűlik a tanárkar,
Vasbilincsben járó konviktus hadával.

Felszólamlott Teve: Kérem az urakat,
Végső fokon tenni itten az igazat.
Én magam is mondtam nem is egyszer, gyakran,
Mindet kicsapom „ország viszonylatban”.

Hozzászólott Gotthard, koponyája fénylett,
„Majd én befütyülök eme piszok népnek
Vasúton pendliző bejárók ó jobbak,
Nem lázadoznak, s mindent szavankint magolnak”.

Nem maradt mellettük a mozivizsla szótlán,
Akciózott, morgott, írásban és szóban.
Mozit lógnak s nincsen misebizonyítvány,
Ez oly igaz, minthogy az én nevem Kálmán.

Némely úri ember akadt még a sorban,
Óvszárnyat terjesztve szegény konviktorra.
Habzó dűhét mindnek nyugodtra csinálni,
Fáradozott ebben a jó Lóri bácsi.

Sajnos a helyszűke engem arra késztet,
Fel nem sorolhatom nektek az egészet,
Térjünk talán által egyéb eseményre,
Ítéletet hoztak s lett a tanács vége.

Jöttek a tapírok vérre szomjúhozva,
Ítéletet hozó felsőbb vezérkarba.
De nagy lógó orral vonult ki a banda,
Amnesztiát adtak minden konviktorra.

XII. ének
melyben leíratik a medália osztás

Csillag esik, föld reng, jó éve csudáknak,
Malacka osztani jó medáliákat.
Hármas sorba állt a győztes tapírsereg,
Érettük Malacka buzgó imát rebeg.

Kas bíborpárnát trógerol utána,
Szinte belegörnyed két kiaszott válla.
Oh, mily festőiek e marcona hősök,
Kék rohamsisakban régi ismerősök.

Duda tapír kapott egy nagy aranydudát,
Kúpféjnek malacka gyémánt keresztet ad.
Külentaler Péter sajnos mankón jött el,
Malacka szemei tele lettek könnyel.

Malacka kérdezte: mondd, nagyon fáj, Péter?
Mire az fáradtan bólintott fejével.
Gondolkodott erre erősen Malacka,
Vajh mi is lehetne a Péter jutalma.

Végül egy gondolat ötlött a fejébe,
Megfordult, és ott állt karcsú szárnysegéde.
Ennek kezeiből a párnát kivette,
És ráterítette a fájdalma sebre.

Balázs tapír pedig, mivel görbére nőtt,
Kapott új rendszerű hátegyenesítőt.
Jó Colstok Gáspár szintén nem kivétel,
Jutalomvárók közt szép szőrös fejével.

Mindenki imája teljesedett érte,
Ily nagy kitüntetés egyiket sem érte,
Prédikátornak megy züllött Budapestre,
Illetve a siket néma intézetbe.

Vilmos bácsi pedig, mivel keze gyenge,
Panamakalappal lett megkriszkindlizve,
Ezt oszt emelheti a fejről folyvást,
Könnyű, mint a pehely, s így nem kap izomlázt.

S kiért bolondulnak mindig a diákok.
Ott láttuk a sorban Dzsodzsi Godehardot.
Széles örömeiben mennybe szállni készül,
Szép fütyülőt kapott fényes sárgarézből.

S hogy ő utoljára ne legyen feledve,
Férfias munkáért esedezik Emre.
Hosszas könyörgésre kapott jó sok dolgot,
Pödrött szemöldökkel nagyot kacsint, boldog.

Aztán osztogatták a többi jutalmat,
Láttam azt, s mint felemelő látványt.
De, hogy ők mit kaptak, azt én le nem írom,
Szégyentől pirulna tinta a papíron.